

Giới thiệu Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi

Bạn đang theo dõi truyện teen mới từ tác giả Dương Thảo Anh mang tên Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi, hứa hẹn sẽ mang lại đọc giả một câu chuyện vô cùng thú vị.

Nữ chính : Nguyệt Thảo Nguyên, cô gái gốc Việt sinh sống tại Trung Quốc có một nhan sắc và bộ não không tầm thường. Tính tình hiền lành, đôi lúc hơi nhút nhát, dễ gần và cũng dễ.. bắt nạt! Học sinh lớp 11 của Trung học Thần Hi vừa được chuyển đến. Sẽ có giới thiệu kĩ khi đọc truyện.

Nam chính : Dương Nại Hà, chàng trai lớp 12 của Trung học Thần Hi. Sở hữu một khuôn mặt ưu tú hơn người, sắc vóc cao lớn, thần tượng của hàng trăm nữ sinh. Thần thái chỉ toát lên hai từ “ lạnh lùng “. Tính tình khó chịu, vô cùng dễ bực bội.

Nữ phụ : Bối An An, khuôn mặt ưa nhìn. Tính cách có phần dữ dằn, mạnh bạo, nữ hoàng đánh đá. Bạn thân nhất của nữ chính. Hiện đang học tại lớp 11 trường Trung học Thần Hi.

Nam phụ : Lâm Hiểu Phong, được ví như “ cánh tay phải “ của Dương Nại Hà, rất hiểu chuyện và tốt bụng. Tính cách cởi mở, hoà đồng, đặc biệt đào hoa và vô cùng lãng nhãng. Số “ người tình “ của Lâm Hiểu Phong được ví như những sợi tóc trên đầu cậu. Nam sinh lớp 12 của Trung học Thần Hi.

Mời bạn đón chờ những diễn biến tiếp theo từ truyện online này.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1

Chuyến bay từ Sydney về Thượng Hải vừa hạ cánh, cô liền đưa mắt nhìn xung quanh.

Chà! Cảnh vật không có gì thay đổi. Bầu trời hôm nay thật đẹp, như tâm trạng của người con gái được trở về nhà vậy. Ngó nghiêng một lúc không thấy bóng dáng của tri kỉ An An, cô thầm nghĩ : “ Người bạn tốt này chẳng lẽ quên mất hôm nay mình về nước sao “. Bỗng sau lưng cô vang lên tiếng gọi thật to. Quay đầu lại thấy An An, cô vô cùng hạnh phúc.

Cả quãng đường về, câu chuyện của cô và An An chỉ xoay quanh trường học cô sắp chuyển tới và những công việc cô đã làm ở Sydney. Nhìn thấy nụ cười của cô bạn thân, Thảo Nguyên cảm thấy mệt mỏi sau chuyến bay đã giảm đi rất nhiều.

Việc đầu tiên sau khi về nước cô nên làm vẫn là về nhà. Cô bấm chuông, bố và mẹ liền háo hức chạy tới mở cửa. Sau màn hỏi thăm thăm thiết, họ cùng nhau vào nhà, chuẩn bị cho bữa tối.

Trong bữa ăn, bố hỏi cô rất nhiều chuyện, quan trọng nhất vẫn là câu chuyện về cô và người bạn trai “ lời đồn “ ở nước ngoài. Cô chỉ mỉm cười, tặc lưỡi cho qua. Bố cô lại nói:

- Bố đã xin cho con vào Trung học Thần Hi. Có thể học cùng Tiểu An, cũng ngay gần nhà, tiện đi lại. Hai ngày nữa sẽ tới nhập học.

Mặc dù hơi vội vã, nhưng khi nghĩ đến những người bạn mới, môi trường mới, Thảo Nguyên lại vô cùng háo hức.

Ăn xong, cô thu dọn mâm bát rồi mở laptop. Check in facebook một lát, cô quyết định ra ngoài đi dạo. Tiết trời se lạnh ở nơi đây khiến cô cảm thấy vô cùng thích thú. Cũng đã một năm cô không trở về nơi này, quả là không có gì khác biệt.

Đang miên man với những suy nghĩ thì Tiểu Nguyên nghe thấy tiếng ồn ào phía trước. Cô thật sự rất ghét những ai phá hỏng suy nghĩ của cô. Tiến lại gần đám ồn ào, cô nhìn thấy rất nhiều tên cao to bặm trợn đang vây đánh một nam sinh. Cô trước giờ chưa từng thấy đánh nhau, vậy nên càng không biết làm thế nào trong hoàn cảnh này. Cứu giúp không thể, bỏ đi cũng không đành. Chẳng lẽ gọi An An? Không, giờ này Tiểu An có lẽ đã đánh một giấc êm ru rồi, ngày hôm nay cô đã làm phiền Tiểu An quá nhiều. Thấy tình hình không thể suy nghĩ thêm, cô đành liều mình chạy tới can ngăn những tên bặm trợn :

- Dừng tay!

Quả nhiên bọn họ đều dừng lại. Cô cảm thấy lời nói của mình thật có uy lực, nhưng lại dấn sợ hãi khi cả lũ bọn họ đang tiến tới phía cô:

- Mày là con nào?

Đầu chưa kịp nghĩ thêm gì cô đã thấy có một bàn tay rất nhanh kéo mình chạy đi. Là chàng trai ban nãy, hắn đã nhanh nhẩu lúc bọn họ không để ý kéo cô chạy thoát. Đằng sau lưng cô, những tên bặm trợn vẫn đang đuổi theo. Chạy một hồi, cô cùng chàng trai kia nấp sau một cái cây to. Giữa bóng tối mập mờ, hắn cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay cô toát ra. Cảm nhận được đôi mắt long lanh đang nhìn hắn. Cảm nhận được nhịp thở gấp phát ra. Giây phút ấy thật sự như đã ngừng trôi. Thấy bên ngoài có vẻ yên tĩnh, cô đứng lên, kéo hắn ra ngoài, khẽ bảo:

- Không sao rồi. Chúng ta ra ngoài thôi.

Hắn đứng nhìn cô một hồi lâu, nói một câu ngắn gọn rồi rất nhanh chạy đi:

- Cảm ơn cô! Ông này nhất định sẽ báo!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chải lại mái tóc xoắn nhẹ, cô nhìn mình trong gương, cảm giác như có một ma lực đang cuốn hút mình.

Hôm nay chính là ngày Nguyệt Thảo Nguyên cô nhập học vào lớp mười một của Trung học Thần Hi. Cô vô cùng háo hức, cũng có đôi chút sợ hãi. Cô thoát khỏi dòng suy nghĩ khi điện thoại đang vang lên nhạc chuông bài Somebody Else:

- Bạn học! Không định tới trường sao? Đợi dài cả cổ rồi đây này.

- Chờ một tí, tớ xuống đây

Cô mỉm cười thật tươi, với tay lấy cặp sách rồi cùng An An đi học.

Bước qua cổng trường, quả thật nhan sắc và dáng vẻ của Thảo Nguyên đã thu phục rất nhiều ánh mắt của những nam sinh. Đôi môi mềm mướt tựa cánh đào nở một nụ cười nhẹ. An An dẫn cô đi nhận lớp.

Sau khi tìm chủ nhiệm, nhận lớp và làm quen với bạn bè, cô được bố trí ngồi bàn cuối dãy thứ hai, ngồi cạnh An An. Một bạn nam bàn trên quay xuống làm quen:

- Chào! Tôi tên Hàn Thất Lục. Sau này mong được làm bạn tốt!

Cô mỉm cười chào đáp lễ. An An liếc hắn một cái rồi quát:

- Quay lên! Đừng có thấy con gái nhà người ta xinh đẹp mà định vơ vào người, mơ đi nhé!

Chứng kiến cảnh cãi vã đầy kịch tính, cô chỉ biết cười trừ can ngăn. An An lại hỏi:

- Đại thần hôm nay không đi học sao? Bình thường kiểu gì cũng có một đám “ruồi nhặng” mai phục ở cổng trường. Hôm nay lại không thấy!

Hàn Thất Lục đáp:

- Nghe bảo đại thần hôm qua có xích mích với mấy tên Venus, bị chúng nó chặn đường đánh úp.

An An nghe vậy cũng âm ừ cho qua, đối với cô, đại thần chỉ như một bậc đàn anh mà cô kính nể.

Trong đầu Tiểu Nguyên đang hiện ra câu chuyện của tối hôm đó. Tên kia cũng mặc đồng phục của Trung học Thần Hi. Chẳng lẽ người bọn họ nhắc tới là người cô cứu tối qua? Mà thôi kệ, học đi! Cứ thế, câu chuyện cứu người và chàng trai kia đã bị loại khỏi trí nhớ của Tiểu Nguyên.

Giờ giải lao, một phần là đói bụng, một phần là chán nản. Chợt nhớ ra sáng nay đi học chưa ăn sáng, cô liền rủ An An tới căng tin mua gì đó ăn. Cô từng nghe qua về căng tin của trường, nó rất nổi tiếng với những món ăn ngon, và cũng vì anh đầu bếp soái ca nữa!

Căng tin rất đông, cô đứng ngoài chứng kiến cảnh hỗn loạn. Một số ánh mắt đã hướng về phía cô từ ngoài cửa, một số nam sinh nhường đường cho cô. Ái ngại trước sự nhiệt tình của các bạn, cô chỉ biết cười trừ. Cô mua hai chiếc bánh ngọt, hai chai nước cam rồi thật nhanh tiến tới bàn mà An An đã chiếm chỗ. Đang vui vẻ trò chuyện cùng An An thì cô nghe thấy tiếng ồn phía cửa căng tin. Cô nhìn thấy một chàng trai vóc dáng vô cùng cao lớn, khuôn mặt điển trai với khí chất lạnh lùng. Theo sau là một nam sinh có nụ cười toả nắng. Họ đang được vô số nữ sinh vây quanh. An An giải thích trước sự tò mò của cô:

- Kia là đại thần. Niềm mơ ước của bao cô gái đấy! Nghe tên Thất Lục nói hôm nay anh ấy vì sức khoẻ mà không đi học, cuối cùng vẫn xuất hiện.

Lướt ánh mắt qua người mà An An gọi là “đại thần”, cô chỉ âm ừ, miệng cắn nốt chiếc bánh ngọt.

Khi rời khỏi căng tin, cô và An An đi qua bàn mà đại thần đang ngồi. An An gật đầu chào đàn anh rồi bước tiếp. Tuy nhiên anh không hề có phản ứng gì, chỉ ngược mắt lên nhìn cô, rồi quay hẳn đầu nhìn theo bóng lưng đang từ từ tiến ra ngoài, miệng lắp bắp: “ Là em. “

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Sáng. Như thường ngày, cô cùng An An đi học. Cô lê đôi chân nặng nhọc với dáng vẻ mệt mỏi từng bước đến trường. Trước sự hỏi han của An An, Tiểu Nguyên chỉ trả lời cho có. Sự thật là tối qua cô thức rất khuya để xem phim do nam diễn viên Yang Yang đóng, vậy nên hôm nay cô chẳng có chút sức lực nào.

Đến cổng trường, không ngoài dự đoán của An An. Một đám “ruồi nhặng” đang đứng xúm xít vào với nhau, miệng hô to “Đại thần”. Ngán ngấm với cảnh này, An An nhanh chóng kéo tay cô vào lớp. Trước khi đi không quên gật đầu chào đàn anh. Dương Nại Hà cũng gật đầu chào lại An An nhưng ánh mắt chỉ hướng tới phía cô. Đại thần rất quý An An, anh xem cô như em gái. Nhìn bóng lưng Tiểu Nguyên đang đi khuất, Nại Hà quay lưng, hỏi Lâm Hiểu Phong:

- Bối An An học lớp nào?

Lâm Hiểu Phong tay bấm điện thoại, ung dung đáp:

- 11A9

Anh ậm ừ vài câu rồi nhanh chóng bước lên lớp. Lớp 11A9 ở ngay bên cạnh lớp anh. Bỗng trong lòng anh cảm thấy mừng rỡ. Rồi lại chợt nhận ra mình đã quan tâm đến cô quá nhiều. Anh nghĩ chỉ nên chờ cơ hội báo ơn cô thôi, không cần quá quan tâm như thế. Bộ não của anh có một chút loạn lạc. Lắc đầu mạnh một cái, anh ngồi xuống bàn bắt đầu tiết học.

Dương Nại Hà anh vốn là người trầm tính, không thích nơi đông người. Anh chọn cho mình vườn hoa của trường giờ giải lao. Vườn hoa rất ít người qua lại. Đúng hơn là không ai vào vườn hoa hết, bởi họ nghĩ nó đã cũ kỹ và không đáng được quan tâm. Trong vườn hoa có một chiếc xích đu dưới cái cây to. Anh thường hay ngồi trên chiếc xích đu ấy một khi thấy mệt mỏi, buồn phiền.

Thế nhưng khi anh tới, chiếc xích đu đã bị người khác chiếm mất. Nếu là bình thường, chắc chắn Nại Hà đại thần sẽ nổi đóa lên và quát mắng ầm ĩ. Nhưng lần này thì không, kẻ dám chiếm dụng chiếc xích đu của anh chính là một mỹ nhân. Phải! Là cô! Thảo Nguyên đang dựa đầu ngủ trên chiếc xích đu màu trắng. Làn da hồng hào được ánh sáng mặt trời chiếu rọi trông vô cùng đáng yêu. Khuôn mày lá liễu thanh tú. Chiếc mũi cao nhỏ nhắn. Đôi môi anh đào mềm mướt khó cưỡng. Tất cả như một bức tranh đang hiện lên trước mắt Nại Hà. Anh đứng hình! Những ngón tay anh theo sự mách bảo khẽ chạm vào làn da mịn màng kia. Giây phút ấy, tim anh như muốn nổ tung. Mất vài phút để hoàn hồn, anh lập tức chạy khỏi vườn hoa.

Tiểu Nguyên tỉnh dậy, thấy trên mặt có điều gì khác lạ như vừa có một bàn tay ở đây. Nhưng suy nghĩ đó vụt tắt khi tiếng chuông vào học reo lên. Cô uể oải gấp quyển sách đặt trên đùi, bước từng bước nặng nhọc lên lớp.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Buổi sáng. Hôm nay An An không đến trường, cô dành một mình đi học. Vẫn bộ dạng gật gù, cô vừa đi vừa ngủ. Bỗng dưng cô đâm sầm vào một kẻ nào đó. Đau điếng lại cộng thêm sự mệt mỏi, cô bật khóc giữa đường. Tên kia thấy cô khóc thì vô cùng bối rối, tìm mọi cách dỗ dành cô. Dễ mãi Tiểu Nguyên mới chịu đứng dậy tiếp tục đến trường.

Chuông vào lớp reo lên, chủ nhiệm bước vào, bên cạnh là một chàng trai vô cùng khôi ngô. Anh ta tự tin giới thiệu:

- Chào các bạn học! Tôi là Cao Chí Đình, chuyển từ Chiết Giang tới. Rất mong nhận được sự giúp đỡ của các bạn trong thời gian sắp tới.

Cô ngược mắt nhìn bạn mới. Ôi, kia chính là tên đâm phải cô sáng nay. Ngại muốn độn thổ, cô liền úp mặt xuống bàn mặc cho ánh mắt của Cao Chí Đình vẫn đang hướng về phía mình cười cợt nhả. Lại còn không biết do duyên số hay tại sao, hấn ngồi ngay bàn trên cô. Trước khi vào tiết hấn còn quên không giấu cợt:

- Hôm nay ngã đau lắm sao?

Cô úp mặt xuống bàn, không nói thêm gì.

Không có An An ngồi cạnh khiến cô cảm thấy vô cùng chán nản, thiếu vắng đi một cái miệng. Giờ giải lao cũng rất muốn tới căng tin, nhưng không có An An cô đành ngồi lại lớp. Tên Chí Đình quay xuống, cười thật tươi rồi bảo:

- Bạn học, tên gì thế?

Cô nhẹ nhàng đáp:

- Nguyệt Thảo Nguyên

- Căng tin trường này ở đâu vậy? Chỉ cho tôi được không? Sáng đi học vội chưa ăn gì, giờ đói quá.

Thiết nghĩ hẳn ta cũng đang muốn xuống căn tin, bản thân cũng đang vô cùng đói bụng, thôi thì dẫn hẳn cùng đi ăn, thay đổi ấn tượng một chút. Cô liền bảo:

- Được, vậy đợi tí, cùng xuống căng tin.

Hắn nghe cô nói vậy thì cười hí hửng, thu dọn sách vở rồi cùng nhau đi ăn.

Căng tin trường buổi sáng vẫn đông đến khó thở như vậy. Tiểu Nguyên và Chí Đình bước vào trước những ánh mắt soi mói. Một đôi nam thanh nữ tú cùng nhau đi ăn đã làm biết bao nhiêu người tò mò. Vẫn thế, cô mua chiếc bánh ngọt rồi ngồi ở bàn cạnh cửa sổ. Trùng hợp thay, đại thần Nại Hà cũng đang ngồi gần đó. Ánh mắt của anh đã theo dõi cô từ khi cô bước vào, thấy cô đi cùng Chí Đình, lòng anh có chút khó chịu. Sau khi nghĩ lại bản thân, anh cảm thấy mình đã hơi quá đáng. Anh và cô ấy đâu là gì, sao phải quan tâm nhiều như vậy. Tiểu Nguyên thấy đại thần thì vô cùng bối rối, ngày thường An An hay chào anh ta, mình cũng là đàn em, có nên chào một cái cho giữ lễ? Sau khi nhìn anh một hồi, cô phát hiện đại thần quả thật rất đẹp trai. Trong lòng nghĩ toan gật đầu chào anh một cái, nhưng hành động thì ngược lại. Cô ngồi xuống bàn, lặng lẽ ăn.

Chuông reo, cô cùng Chí Đình lên lớp. Hẳn ta nói biết bao điều mà cô đều không để vào tai. Đại thần đi phía trước cô. Tập trung vào bóng lưng rộng rãi ấy khiến cô chẳng nghĩ được gì. Tên Chí Đình phẩy phẩy tay qua mặt cô, bấy giờ cô mới giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ. Cô chạy nhanh vượt qua người Nại Hà. Trước khi chạy qua không quên gật đầu chào đàn anh. Nếu là người bình thường, anh chắc chắn không để tâm. Nếu là An An, anh sẽ gật đầu chào lại. Nhưng đây là Nguyệt Thảo Nguyên, mọi chuyện đã khác khi anh lên tiếng:

- Chào em!

Tên Lâm Hiểu Phong đi cạnh anh tròn tròn mắt, chơi với nhau bấy lâu, hẳn chưa bao giờ thấy anh chào lại một người con gái như vậy. Cảm thấy có gì đó khác lạ, hắn bèn tra hỏi:

- Chuyện gì đang xảy ra thế này? Bình thường ngoài Bối An An ra lão đại anh còn có thể chào ai khác sao?

Anh gạt phăng câu hỏi của hắn, không đáp, vẫn thế đảo bước tới lớp.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

An An sau một tuần ốm nặng tới nay vẫn chưa đi học. Cô quyết định chiều nay sẽ trực tiếp tới thăm An An. Bỗng dưng cô trở thành bạn thân với Cao Chí Đình khi không có An An.

Chuông vào lớp reo vang, chủ nhiệm thông báo:

- Thứ hai tuần sau, tức ngày 13, chúng ta sẽ có hoạt động ngoại khoá. Trường tổ chức đi dã ngoại 3 ngày 3 đêm, mong các em tham gia đầy đủ.

Sau đó cô phát tờ ý kiến, đa số đều chọn tham gia. Riêng cô, cô vô cùng hứng thú với hoạt động ngoại khoá lần này. Cao Chí Đình quay xuống hỏi:

- Nguyên Nguyên, đi chứ?

Cô mỉm cười thật tươi:

- Đương nhiên!

Chí Đình gật đầu một cái rồi quay lên, tay điền đồng ý tham gia, mặc dù ban đầu hẳn ta không có ý định tham gia. Cô chủ nhiệm lại nói:

- Đợt này chúng ta ghép lớp. Lớp chúng ta sẽ ghép với lớp 12A9

Đa số nữ sinh trong lớp găm rú, gào thét. Cô quay sang hỏi một bạn bên cạnh:

- Tổng Mai Mai, có chuyện gì vậy?

Cô bạn Mai Mai lắc đầu, bảo:

- Cậu chuyển đến đây cũng lâu vậy rồi mà không biết sao? 12A9 là lớp đại thần đó. Chúng ta sẽ ghép lớp với lớp đại thần! Đợt này nhất định tôi phải tham gia thôi trời ơi!

Cô ừ một tiếng rồi quay đi, không mấy may quan tâm cho lắm.

Tan học, cô toan cầm một ít bánh qua thăm An An thì gặp Cao Chí Đình. Thấy hắn ta nằng nặc đòi đi cùng, cô đành cho hắn ta đi. Qua tới nhà An An, cô bấm chuông. Bác giúp việc xuống mở cửa, cô nhanh nhẩu chào hỏi rồi cùng Cao Chí Đình mang bánh lên cho An An. Muốn làm cô bạn thân bất ngờ nên cô không gõ cửa mà xông vào luôn. Kết quả thấy An An đang nằm trên giường, tay ôm laptop, bên cạnh là vô số đồ ăn vặt. Cô tức nổ đom đom mắt, quát:

- Bạn học An An, đây là bị ốm sao?

An An cười trừ, lúng túng giải thích:

- Tiểu Nguyên, đừng hiểu lầm! Mình mới khỏi ốm thôi, hi hi.

Thấy cô bịu môi, quay mặt làm bộ giận dỗi, An An bèn đánh trống lảng:

- Kia là ai vậy? Có phải phu quân của Tiểu Nguyên nhà ta không? Xem ra mới mấy ngày vắng mặt tôi, mấy người đã thành ra như này rồi.

Cô đánh một cái vào người An An rồi giới thiệu:

- Đây là Cao Chí Đình, bạn học mới của lớp chúng ta.

An An “à” “à” một tiếng. Cao Chí Đình mỉm cười nhìn hai người bọn họ. Lúc ấy, khi nhìn nụ cười của cô, hắn thực sự cảm thấy mọi mệt mỏi đã tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Hôm nay là ngày học sinh của Trung học Thần Hi xuất phát chuyến dã ngoại 3 ngày 3 đêm. Tiểu Nguyên đến từ rất sớm, sắp xếp đồ đạc. Khi biết An An không tham gia hoạt động lần này vì lý do sức khỏe, cô vô cùng tức giận. Dự rằng sau chuyến dã ngoại này sẽ có một con thịnh nộ vô cùng lớn trút xuống đầu An An.

Cất va li xong, cô lên xe, chọn một chỗ ngồi yên tĩnh cạnh cửa kính rồi dựa đầu vào kính ngủ. Không lâu sau đó, những bạn học và đàn anh đàn chị cũng tới. Họ đều chọn một chỗ cho mình. Riêng Nại Hà, khi bước lên xe, nhìn thấy hình ảnh một thiên thần đang ngủ, anh đã nhanh nhẹn tiến tới ngồi cạnh ghế của cô. Bỏ qua lời mời của các nữ sinh, bàn chân anh vẫn dáo bước tới ghế của cô. Lâm Hiểu Phong ngồi sau anh, tò mò giều cọt:

- Lão đại, có chút thiên vị nha!

Anh lườm hắn một cái rồi cầm tờ tạp chí lên, đọc từng trang. Lâm Hiểu Phong lại than thở:

- Lão đại, thật buồn! Em yêu của tôi không đi dã ngoại, tôi không có ai ngồi cùng. Còn cậu thì ngồi cạnh một đại mỹ nhân. Như vậy xem được sao?

Nại Hà ngẩn gọn đáp:

- Xem được!

Hết lời, hắn ta im lặng, rút điện thoại ra chơi game.

Cao Chí Đình khi lên xe nhìn thấy Nại Hà đang ngồi cùng Tiểu Nguyên thì vô cùng tức giận. Cậu ta thầm rửa tên tài xế đi chậm, làm cậu ta không chiếm được chỗ ngồi cạnh Tiểu Nguyên. Chí Đình tiến tới chỗ Lâm Hiểu Phong, hỏi:

- Chỗ này có ai ngồi chưa?

Nhận được cái lắc đầu của Hiếu Phong, cậu tức tốc ngồi vào vị trí.

Dự kiến đi đường mất 5 tiếng. Khi xe xuất phát được ba mươi phút Nại Hà mới bỏ tờ tạp chí xuống. Anh quay sang nhìn người con gái ngồi bên cạnh. Quả thật rất đẹp! Hàng lông mi dài, làn da trắng, đôi môi anh đào mềm mại. Tất cả đã tạo nên một ấn tượng tuyệt vời trong mắt anh. Anh cứ vậy, ngồi ngắm cô mãi không thôi. Ở Thảo Nguyên có sức hút nào đó khiến anh như bị hút hồn, không thể cưỡng lại.

Bỗng, cô trở mình. Cảm thấy vai đau nhức và khó chịu. Theo quán tính, cô ngã đầu vào vai anh. Hành động này đã làm con tim của đại thần lạc một nhịp. Anh bối rối, chân tay cuống quýt, không biết làm như nào. Cao Chí Đình ngồi đằng sau thấy cô ngã đầu vào vai anh thì vô cùng tức giận, hắn ta thật muốn ném anh xuống xe. Cứ thế, cô dựa đầu vào vai anh suốt quãng đường, anh ngồi ngắm cô còn Cao Chí Đình nhìn hai người bọn họ.

Xe dừng, Tiểu Nguyên tỉnh dậy khi nghe những tiếng ồn ào. Thấy mình đang dựa đầu trên vai anh, cô lập tức bật dậy. Mặt cô đỏ bừng, hai ánh mắt nhìn nhau. Anh cười nhẹ:

- Tỉnh rồi sao?

Trước thái độ của anh cô lại càng bối rối, miệng lắp bắp nói không nên câu:

- Xin...xin lỗi! Em không cố ý.

Cao Chí Đình thấy vậy liền cắt đứt không khí:

- Nguyên Nguyên, xuống thôi!

Nhìn Chí Đình cùng cô xuống xe, anh lại có chút khó chịu. Lâm Hiếu Phong nói:

- Tên này chắc chắn đã phải lòng mỹ nhân. Lão đại, tôi đề ý suốt quãng đường, hắn ta chỉ ngồi nhìn cậu và mỹ nhân. Cần phải đề phòng thật cẩn thận.

Anh đắm chiêu suy nghĩ một lúc rồi cũng bước xuống xe. Việc đầu tiên cần làm là dựng trại. Mỗi lớp dựng 6 trại. Mỗi trại chứa 5 người. Trại của Nại Hà dựng ngay kế bên trại của cô. Trong lúc dựng, cô không may bị gãy nhọn đâm vào tay. Nại Hà liền khẩn trương chạy tới. Lấy ra băng gạc và nước sát trùng trong ba lô rồi cẩn thận băng bó cho cô. Không ít nữ sinh quanh đây cảm thấy ghen tị, cũng có phần ngạc nhiên. Đặc biệt, có một ánh mắt “không mấy thiện cảm” đang chuẩn bị “ăn tươi nuốt sống” Tiểu Nguyên.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt. Là đại thần đang cẩn thận từng chút một băng bó tay cho cô. Trong lòng cô thoáng chút rung động. Anh thật sự rất đẹp trai. Nét đẹp mạnh mẽ của một vị thần, lại được ánh nắng chiếu rọi khiến anh trông vô cùng hoàn hảo.

- Xong rồi.

Anh cất tiếng ngay sau khi băng bó xong cho cô. Thấy cô đang đứng hình, anh chỉ im lặng thu dọn đồ rồi quay về trại của mình. Cô bỗng giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ, nói lớn:

- Cảm ơn anh!

Anh dừng một bước, cười nhẹ.

Buổi chiều hôm ấy bầu trời thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Đêm đầu tiên của buổi dã ngoại.

Lúc ấy đã hơn 10h. Tập thể 11A9 và tập thể 12A9 đang cùng nhau ngồi ca hát. Hàn Thất Lục lớp 11 đàn, Lê Thuỳ Kha lớp 12 hát. Không khí vô cùng sôi động và náo nhiệt.

Như đã nói, Dương Nại Hà là người ghét ồn ào. Anh đi ra khúc sông phía sau nơi dựng trại. Nhìn mặt nước yên ả, lòng anh vô cùng bình yên. Anh ngồi trên mặt cỏ, ánh mắt đắm chiêu nhìn về phía trước. Bỗng cảm thấy bên cạnh có người, anh quay sang. Là Tiểu Nguyên! Cô cất tiếng:

- Anh cũng không thích ồn ào sao?

Trái ngược với câu hỏi của cô, anh hỏi lại một câu rất không liên quan:

- Em làm gì vậy?

Cô cười nhẹ:

- Em ra đây làm thơ. Cảm thấy không gian rất rộng rãi, có chút cảm hứng.

- Anh nghe một đoạn được không?

Khoảng cách của anh và cô mặc dù không gần cho lắm. Nhưng cô cảm thấy Nại Hà đang ngồi ngay kế bên. Cô lắc đầu:

- Có lẽ anh không nên nghe.

Biết cô không muốn chia sẻ, anh lại im lặng. Anh ngược mắt lên, nhìn sang cô đang chăm chú viết lách. Mỗi lần nhìn thấy cô anh như bị hút hồn, không thể rời ánh mắt khỏi cô. Ánh sáng mập mờ của màn đêm khiến mọi thứ trở nên vừa thực vừa ảo. Họ cứ ngồi như vậy cho đến khi Cao Chí Đình chạy tới:

- Tiểu Nguyên! Hoá ra là ở đây. Về lớp thôi!

Cô đứng dậy, tiến đến cúi đầu chào anh rồi bước đi. Biết Cao Chí Đình đang cố ý phá đám mình, anh rất tức giận. Không lâu sau đó, anh cũng đứng dậy trở về trại của mình.

Sáng hôm sau, mọi người dậy từ rất sớm. Người thì kiếm củi, người thì châm lửa, người nấu cơm. Bữa sáng của họ diễn ra thuận lợi. Ăn xong, họ cùng nhau leo núi. Chuẩn bị thật kĩ càng xong, hai tập thể lớp tiến hành leo núi. Ngon núi khá cao, đồ sộ. Đến nơi, cô cởi áo khoác chỉ để lại bộ đồ gọn gàng. Buộc dây thừng quanh eo, cô bắt đầu hành trình leo núi. Cao Chí Đình và Dương Nại Hà cũng theo sau cô. Quảng đường của Thảo Nguyên tưởng như rất hoàn hảo cho tới khi dây thừng của cô có dấu hiệu sắp đứt. Nại Hà đã chú ý được chi tiết đó. Anh hét lớn:

- Cẩn thận! Dây thừng sắp đứt!

Cô quay đầu nhìn xuống, quả thật nó sắp đứt. Bộ não của cô lập tức hoạt động. Nhưng người tính không bằng trời tính! Dây thừng của cô đứt quá nhanh. Những tưởng mình đang chuẩn bị rơi xuống, nhưng đã có một cánh tay bắt lấy cô. Nại Hà đang ôm ngang eo cô. Anh ôm eo cô leo lên phía nhô của ngọn núi. Đặt cô xuống thật cẩn thận, anh cũng đứng bên cạnh. Gọi cứu trợ tới đưa hai người xuống. Cô quay sang nhìn anh, nở nụ cười thật tươi:

- Cảm ơn anh!

Một giây đứng hình trước nụ cười của cô, anh nói:

- Vẫn chưa biết tên em?

- Em là Nguyệt Thảo Nguyên.

Anh cười nhẹ, đúng lúc cứu trợ tới, đưa hai người xuống núi. Đó cũng chính là kỉ niệm leo núi đẹp nhất của Dương Nại Hà.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Kết thúc những ngày dã ngoại. Hôm nay toàn bộ học sinh của Trung học Thần Hi đã lên xe trở về nhà.

Về đến nơi, cô vươn vai hít một hơi thật sâu. Việc đầu tiên cô nghĩ đến sau khi trở về là đi ăn một bữa no nê. Cô nghe tiếng hét của An An bên tai, ngược lên nhìn, đúng thật là An An đang ở kia với chiếc mũi trần trắng:

- Tiểu Nguyên, đi ăn thôi! Hôm nay sẽ mời cậu một bữa no nê để chuộc lỗi.

Cô cười thật tươi, An An tiến tới. Bọn họ toan bước đi thì bị tiếng của Lâm Hiểu Phong gọi lại:

- Đàn em, có thể đi cùng không?

An An quay người, gật đầu chào Hiểu Phong và Nại Hà, hoạt bát nói:

- Đi thôi. Càng đông càng vui mà! Lên xe em luôn đi.

Hiểu Phong và Nại Hà bước lên xe trước ánh nhìn của bao nhiêu con người trước cổng trường. Hiểu Phong lái xe, An An ngồi cạnh. Đại thần và Tiểu

Nguyên ngồi phía sau. Cô cất tiếng hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

- Đánh chén một bữa no nê! Anh mời!

Hiếu Phong đáp, không quên nháy mắt một cái.

Bọn họ dừng chân ở một nhà hàng sang trọng. An An gọi vô số các món ăn khiến đầu cô quay như chong chóng.

Mọi người đều đã cầm đũa. Nại Hà gấp một con tôm, cẩn thận lột vỏ rồi bỏ nó sang bát của Tiểu Nguyên. An An tròn tròn mắt, không tin vào những điều mình vừa nhìn thấy, liền quay sang hỏi Lâm Hiếu Phong:

- Chuyện gì đang xảy ra thế này?

- Cái này chỉ có trời mới biết!

Cô cười hiền, quay sang khẽ cảm ơn anh. Bữa ăn cứ thế diễn ra trong sự tò mò của hai con người.

Sau khi nhà ai nấy về, An An bắt đầu tra hỏi:

- Tiểu Nguyên, cậu với đại thần là như nào? Kể ngay! Tại sao mới có mấy ngày vắng tôi đã trở nên như này chứ. Trời ạ!

- Có một chút duyên số, anh ấy là người rất tốt. À quên! Tôi còn chưa biết tên anh ấy.

An An lắc đầu ngán ngẩm:

- Nhìn bộ dạng người ta có vẻ đã thích cậu rồi. Cậu còn chưa biết tên người ta? Đường đường là một đại thần đẹp trai phóng khoáng mà cậu không biết tên ư? Là Nại Hà! Dương Nại Hà!

Cô gật đầu “ừm” một cái rồi đánh trống lảng sang chuyện khác. Đêm hôm ấy, Tiểu Nguyên thật sự đã không ngủ được bởi hành động của đại thần.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hôm nay là thứ bảy.

Đáng lẽ đây là ngày nghỉ tuyệt vời của Thảo Nguyên, nhưng hôm nay An An đã qua nhà cô từ rất sớm, kéo tay cô đi hết tất cả các cửa hàng quần áo với mục đích chọn một bộ cánh thật đẹp để tới bữa tiệc sinh nhật Lâm Hiếu Phong.

Chuyện là hôm qua, Lâm Hiếu Phong đã đích thân sang lớp 11A9 đưa thiệp mời hai quý cô Bối An An và Nguyệt Thảo Nguyên tới dự bữa party sinh nhật mình vào thứ bảy (tức ngày hôm nay) và còn cam đoan sẽ có xe tới đưa đón tận nhà. Nể mặt đàn anh, Bối An An tất nhiên không thể từ chối. Thấy Lâm Hiếu Phong đích thân mời như vậy, Tiểu Nguyên cũng nhận lời.

Kết quả là bây giờ đây, An An đang kéo cô đi khắp các con phố để mua váy. Cửa hàng cuối cùng cô dừng chân khá là nổi tiếng. An An chọn một chiếc váy xoè, cúp ngực, màu xám pha chút nhũ bạc, eo đính hạt cườm. Chiếc váy dường như sinh ra để dành cho An An, nó tôn lên đường cong của cơ thể cô. Sau khi ưng ý chiếc váy xám, An An quay sang tìm cho Tiểu Nguyên. Biết cô bạn là người chuộng kín đáo, An An đã đưa cho cô một chiếc váy trễ vai màu hồng, đuôi váy xoè, kết hợp với chiếc vòng cổ ngọc trai khiến Tiểu Nguyên trở nên giản dị mà vô cùng xinh đẹp.

Tưởng rằng sau khi mua được váy, Tiểu Nguyên sẽ được bình yên, nào ngờ An An còn dẫn cô đi mua giày cao gót. Hàng ngày cô chỉ đi giày thể thao, hiếm khi đi giày cao gót. An An biết vậy bèn kiếm cho cô một đôi giày bệt mũi nhọn cùng tông màu với chiếc váy, trên giày đính chiếc nơ trắng kèm kim cương thật tuyệt. Xong xuôi, bọn họ cùng đi ăn một bữa no say, sau đó quay về nhà của An An, trang điểm nhẹ. Vốn dĩ làn da của Tiểu Nguyên không cần đánh phấn cũng đã trắng. Khuôn mặt cô rất tuyệt, không có chỗ nào phải sửa sang nhưng An An vẫn biến hoá một chút để cô thêm phần xinh đẹp. An An kẻ chút đuôi mắt để gương mặt cô thêm sắc sảo. Chuốt cho hàng mi trở nên cong vút ẩn tượng. Tô một ít son đỏ khiến đôi môi anh đào thêm tươi tắn. Nếu có thể so sánh, Nguyệt Thảo Nguyên cô lúc này giống y như một nàng tiên giáng trần.

Đến giờ, chiếc Mercedes-Benz đắt tiền đỗ tại cổng nhà An An. Hai cô nàng bước ra với phong thái dịu dàng và cá tính. Nại Hà ngồi trong xe, nhìn thấy cô liền mở to mắt kinh ngạc. Ánh mắt anh dõi theo cô từ khi cô bước ra khỏi cánh cổng. Đèn đường hắt vào khiến đôi mắt long lanh của cô càng thêm phần cuốn hút. An An lên tiếng, cắt đứt sự ngạc nhiên:

- Lâm Hiếu Phong, thật ngại quá! Được mời đi sinh nhật, lại được cả chủ tiệc đến đón thật nơi thế này.

- Không sao. Chỉ là mưa chút đồ tiện đường qua đón đần em. Không ngờ ngày thường thấy Bối An An có chút dễ thương, hôm nay ăn vận vào lại xinh đến thế! - Lâm Hiểu Phong cười cười, giọng tán tỉnh.

Nại Hà sau một hồi nhìn Thảo Nguyên cuối cùng cũng lên tiếng:

- Tiểu Nguyên, hôm nay em rất xinh.

Cô đỏ mặt ngượng ngùng, chỉ cười nhẹ rồi không nói gì.

Sau khi thấy cô đã lên xe, Nại Hà bắt đầu lái.

Bữa tiệc sinh nhật của Lâm Hiểu Phong quả thật toàn những người tai to mắt lớn “thét ra lửa”, quan chức có, trung gia có, thậm chí có cả những “người tình quá khứ” của hắn ta. Thấy một vài bạn học ở lớp, An An chạy đến, ngồi cùng bàn với bọn họ. Nại Hà kéo ghế cho Thảo Nguyên rồi ngồi cạnh cô. Hành động nhỏ nhặt nhưng tình cảm của anh đã khiến biết bao con người đứng hình. Đa số bạn học nhìn Thảo Nguyên với ánh mắt ngưỡng mộ. Vốn dĩ Tiểu Nguyên rất được lòng bạn bè. Bọn họ không những không ganh ghét, đố kỵ với cô mà còn mừng cho cô. Trên sân khấu, Lâm Hiểu Phong đồng dục:

- Lời đầu tiên, tôi xin cảm ơn tất cả các anh, các chị, các bạn đã cùng chung vui với tôi ngày hôm nay...

Phát biểu xong, Lâm Hiểu Phong cúi đầu rồi bước xuống. Cậu ta còn phải đi tiếp rượu từng bàn một. Tới bàn của bọn cô, An An thay mặt tất cả mọi người chúc mừng sinh nhật Hiểu Phong, rồi tặng anh món quà lớn. Cô cũng đưa cho anh một chiếc túi đựng hộp quà bên trong rồi nhí nhảnh nói:

- Tặng anh! Đừng cảm động quá mà khóc nhé.

Lâm Hiểu Phong cười định gỡ nhẹ lên đầu cô một cái. Quay sang thấy đại thần mặt đang nghi ngút khói, anh lại thu tay về.

Ngồi được một lúc, Tiểu Nguyên và Nại Hà không hẹn mà cùng đứng lên đi ra ngoài. Họ đi ra sảnh phía sau của bữa tiệc. Ánh trăng chiếu rọi xuống mặt đất. Hình ảnh của cô hiện lên trong mắt anh lúc nào cũng tuyệt đẹp. Anh lên tiếng phá tan sự im lặng:

- Em thật sự không nhớ anh sao?

- Em nhớ chứ. Em đã cứu anh cơ mà! - Cô cười đáp lời anh

- Vậy tại sao em không nói?

- Em sợ anh không nhận ra em.

Anh xoa đầu cô, bảo:

- Hôm đây thật sự cảm ơn em! Bọn họ là người làm ăn với công ty nhà anh. Công ty hắn phá sản, một mực đổ cho cha anh dâm sau lưng bọn hắn. Bọn hắn tìm mọi cách để giết cha anh nhưng không thành. Đánh đằng Đông thất bại, bọn họ chuyển sang đánh đằng Tây. Hôm đây bọn họ chặn đường đánh úp anh, không nhờ có em chắc anh cũng không sống nổi.

- Cuộc sống của bọn anh chắc hẳn rất mệt mỏi? - Cô lên tiếng hỏi sau khi nghe xong câu chuyện.

- Đúng vậy. Nhưng chúng ta đều phải học cách chấp nhận sự mệt mỏi đó.

Hai người họ không nói gì, chỉ lặng im nhìn nhau rồi ngược nhìn mặt trăng. Đêm ấy, trăng thật tròn và đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Từ sau buổi tiệc sinh nhật Lâm Hiểu Phong, quan hệ của Nại Hà và Thảo Nguyên đi lên khá nhiều.

Sáng thứ hai. Như mọi khi, chuông giờ giải lao vang lên, An An lại cùng Tiểu Nguyên đi mua đồ ăn. Gặp Nại Hà và Lâm Hiểu Phong ở hành lang, An An vẫn như thường lệ cúi đầu giữ lễ, Tiểu Nguyên chỉ nhìn anh cười nhẹ. Lâm Hiểu Phong lên tiếng:

- Cùng đi ăn không?

Nhận được cái gật đầu của Tiểu Nguyên, bốn người bọn họ cùng nhau xuống căn tin. Điều này đã thu hút biết bao nhiêu ánh mắt, bình luận. Bọn họ mua

đồ ăn rồi cùng tiến tới chiếc bàn cạnh cửa sổ mà Tiểu Nguyên hay ngồi. Thấy cô đang loay hoay vặn nắp chai nước mãi mà không thể mở, Nại Hà giắt lấy, mở nó ra rồi đưa cho Nguyên Nguyên. An An và Lâm Hiểu Phong nhìn thấy thế cũng không mấy ngạc nhiên, bọn họ dường như đã quen với sự quan tâm đặc biệt mà Nại Hà dành cho Tiểu Nguyên. Thế nhưng đối với những học sinh xung quanh, điều này rất đáng bận tâm. Những lời xì xào phát ra từ bàn bên cạnh, bàn đối diện,.. Thế nhưng bọn họ đều không để tâm.

Ăn xong, bốn người họ lên gần tới lớp thì Tiểu Nguyên nhớ ra trước khi xuống đây, bạn học Tống Mai Mai có nhờ cô mua sữa. Cô nói với bọn họ lên trước rồi tức tốc quay lại căng tin, mua vội hộp sữa. Sau khi bước ra khỏi cửa, cô thấy phía trước có người chặn đường mình. Thấy bọn họ không hề quen biết, Tiểu Nguyên toan tránh đi thì bị bọn họ túm tay, kéo ra vườn hoa phía sau trường.

Bọn họ gồm tám người, tất cả đều là nữ, họ đều đang nhìn cô với ánh mắt chuẩn bị “nuốt chửng” cô. Một nữ sinh bước lên, vênh mặt hỏi:

- Mày là Nguyệt Thảo Nguyên?

Cô im lặng không trả lời, nữ sinh kia tức sôi máu:

- Bà mày hỏi mà mày không trả lời à?

- Tôi là Nguyệt Thảo Nguyên. Có việc gì sao?

Cô ả kia cười nhếch mép một cái khinh khỉnh, giọng điệu chua chát nói tiếp:

- Nghe danh mày đã lâu. Vừa chuyển tới đã đóng đưa được đại thần. Quả thực có lời khen.

- Đóng đưa? Các người nhầm à?

Tiểu Nguyên sau khi nghe cô ả nhắc đến từ “đóng đưa” thì vô cùng tức giận. Cô sống đến nay gần mười bảy năm chưa ai dám nhắc đến từ “đóng đưa” trước mặt cô. Cô vốn dĩ không phải loại hám trai, nếu bị đánh giá sai sự thật bằng từ “đóng đưa” cô nhất định cảm thấy không cam lòng. Cô ả kia lại nói tiếp:

- Tao biết tổng cái loại mày. Hồ ly chín đuôi còn muốn giả ngây giả ngốc với tao à? Mày có biết tao là ai không?

Bản thân thấy vô cùng bị xúc phạm, cô im lặng, không nói thêm gì với những kẻ hạ đẳng.

- Mẹ trẻ mày đây là Hàn Hà Chi. Ngày hôm nay tao nhất định tính sổ với mày!

Cô ả tiến tới, dơ tay định tát Tiểu Nguyên. Giây phút ấy, Tiểu Nguyên đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho một cú trời giáng. Cô nhắm mắt, chờ cơn đau rát ập tới. Nhưng không! Khi cô mở mắt, bàn tay của cô ả Hàn Hà Chi đang bị Nại Hà đại thần tóm lấy. Anh xô cô ta ra đằng sau, lớn tiếng cảnh cáo:

- Đừng để tôi thấy có lần sau!

Hàn Hà Chi kia cùng đồng bọn thấy vậy liền chạy đi. Nại Hà tiến tới, ôm cô vào lòng. Anh khẽ an ủi:

- Anh ở đây rồi..

Khi ấy, trái tim nhỏ bé của Tiểu Nguyên như đang có một làn sóng lớn dội vào. Cô đứng hình. Lòng cảm thấy vô cùng ấm áp. Khi cô nhận thức được sự việc cũng là lúc đại thần đã đưa cô tới ngồi trên xích đu trong vườn hoa. Đại thần quả thật vừa ôm cô! Có đánh chết cô cũng không tin. Nại Hà lên tiếng, cắt đứt dòng cảm xúc của cô:

- Em không sao chứ?

Cô lắp bắp:

- Tại.. tại sao anh lại biết em ở đây?

- Đứng chờ em ở hành lang, thấy em mãi không lên nên đi tìm, lại thấy cảnh người ta bắt nạt em, trong lòng thật sự rất khó chịu.

Nguyệt Thảo Nguyên đi hết từ bắt nạt này đến bắt nạt khác. Đầu tiên là đại thần ôm cô, xong bây giờ lại thấy xót cô. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này. Đầu óc cô quay cuồng, cô cảm ơn anh một câu rồi tức tốc chạy lên lớp.

Anh ngồi đó, miệng mỉm cười nhìn theo hình dáng nhỏ bé đang chạy thật nhanh kia.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Sau khi biết Thảo Nguyên bị uy hiếp, lại suýt bị người ta đánh, An An vô cùng tức giận.

Hôm nay giờ giải lao Tiểu Nguyên ngủ trong lớp. An An liền tranh thủ cùng Nại Hà và Lâm Hiểu Phong đi tìm Hàn Hà Chi nói chuyện. Sở dĩ cô lên lút như vậy vì Tiểu Nguyên vốn không thích gây gỗ, chuyện gì đã qua nhất định Tiểu Nguyên sẽ cho qua, không cho phép người khác nhắc lại. Thế nhưng An An vốn là người nóng tính, thấy bạn bị bắt nạt thì không chịu được.

An An dừng chân tại cửa lớp 11A5, quát lớn:

- Hàn Hà Chi! Ra đây!

Hàn Hà Chi cùng bốn năm người với điệu bộ ngạo mạn hiên ngang bước ra, nhìn thấy đại thần, cô ta trợn mắt kinh ngạc. An An lôi cả bọn Hàn Hà Chi xuống vườn hoa để giải quyết:

- Hàn Hà Chi, tôi cảnh cáo cô! Tuyệt đối đừng để tôi biết có lần sau cô bắt nạt Tiểu Nguyên.

Hàn Hà Chi vênh mặt, giọng thách thức:

- Nếu tôi cứ làm vậy thì sao?

Nại Hà nghe cô ta nói vậy vô cùng tức giận, anh trừng mắt:

- Cô thử xem?

Thấy thái độ Nại Hà căng thẳng, Hàn Hà Chi không nói được gì liền chạy lên lớp. Ánh mắt cô ta loé lên một tia lửa.

An An lên lớp thấy Tiểu Nguyên vẫn đang ngủ thì thờ phào nhẹ nhõm. Tan học, An An có việc về trước. Cao Chí Đình nhanh nhẩu nắm bắt thời cơ tính về cùng Tiểu Nguyên thì thấy Nại Hà đứng ở cửa lớp.

Cô ra cửa thấy anh thì lập tức cúi đầu chào, anh nhẹ nhàng nói:

- Về cùng anh không?

Cao Chí Đình ở đằng sau nghe vậy y như sét đánh bên tai. Nại Hà lại đang công khai rủ cô đi về cùng sao?

Tiểu Nguyên thấy anh đích thân qua lớp rủ nên đành nhận lời. Bước bên anh trên sân trường, trông họ thật giống một đôi uyên ương, thật là hợp.

Trên đường về hai người bọn họ nửa lời cũng không nói với nhau. Không khí hết sức ngột ngạt. Bỗng, Nại Hà nhìn thấy phía trước có một tốp khoảng 8 9 người mặc áo đen, đeo kính râm, lòng anh có chút không yên tâm. Quả nhiên bọn họ tới chặn đường anh, họ đồng loạt rút gậy, tiến tới đánh anh. Chứng kiến cảnh hỗn loạn, Tiểu Nguyên vô cùng sợ hãi. Đầu cô liên tưởng tới những đám bạo trợn đêm hôm nọ. Anh vừa đánh trả bọn chúng, vừa hét lớn:

- Nguyệt Thảo Nguyên, chạy!

Cô lắc đầu. Những giọt nước mắt đã chảy ròng ròng. Cô không muốn bỏ rơi anh, nhưng ở lại sẽ càng làm anh vướng víu. Anh lại quát lớn:

- Chạy đi, ngay!

Bỗng phía sau anh có một tên đánh lén. Cô chạy tới, ôm chầm lấy anh. Phát gậy đau điếng giáng xuống người Tiểu Nguyên. Cô cảm thấy chân tay như rụng rời, cô ngất, nước mắt vẫn chảy xuống từ đôi mắt long lanh. Tình hình bây giờ thật sự rất khó chạy. Kịp lúc, Lâm Hiểu Phong và Bối An An chạy tới. Bọn họ vãn vỡ song toàn, cùng nhau hạ gục những tên áo đen. An An chạy tới đỡ Tiểu Nguyên để anh vào đánh thay. Đôi mắt anh loé lên ngọn lửa hận, anh nắm chặt tay, xông tới đánh bọn họ tới tấp. Giờ đây anh thật sự rất tức giận. Nguyên Nguyên đang vì anh mà nằm kia, anh nhất định sẽ băm bọn hắn thành trăm mảnh. Anh rút con dao thủ sẵn trong áo, xông tới cửa nhiều nhất vào người kẻ đánh lén ban nãy. Bọn họ chạy tán loạn, chỉ riêng tên đánh lén trúng Tiểu Nguyên vẫn còn nằm vạ vật trên đất. Anh cảm thấy mình đã làm liên lụy Tiểu Nguyên quá nhiều. Ban đầu là cô giúp anh trước những tên Venus. Rồi cô vì anh mà bị Hàn Hà Chi bắt nạt. Bây giờ lại bị một cú gậy đau điếng mà không rõ nguyên nhân. Cứ nghĩ đến những điều đó, bàn tay anh lại nắm chặt hơn. Anh dường như đang trút giận lên hắn. Lâm Hiểu Phong đã dừng tay từ lâu, nhìn anh đánh tên kia, Phong hiểu ra tất cả mọi chuyện. Lão đại của hắn đang yêu. Đang phát điên vì một người con gái. Lâm Hiểu Phong cười nhẹ, không có ý định can ngăn anh.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Cô tỉnh giấc, điều đầu tiên cô cảm nhận được là mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi. Cô ho khế. Cảm thấy bên tay có gì đó rất nặng đè lên, cô liền quay ra nhìn. Hình ảnh Dương Nại Hà đang ngủ đập vào mắt cô. Đúng là đại thần, đến ngủ cũng rất đẹp. Hàng lông mi cong cong, sống mũi cao thanh thoát. Nhìn thấy anh ngủ, cô chợt nghĩ chẳng lẽ giờ là nửa đêm? Nhớ đến những việc lúc chiều, cô vô cùng sợ hãi. Đại thần chẳng lẽ vì lo lắng cho cô mà ngủ ở trong bệnh viện sao? Bàn tay cô khẽ đưa lên, chạm nhẹ vào khuôn mặt hoàn hảo của anh. Bỗng anh chợt mở mắt, cô giật mình thu tay lại, gương mặt đỏ bừng. Anh cười hiền, nhỏ nhẹ nói với cô:

- Dậy rồi sao? Muốn ăn chút gì đó không? An An và Lâm Hiểu Phong vừa về nhà. An An đã gọi điện thông báo với bố mẹ em, bảo là em ngủ ở nhà cô ấy. Em không cần lo!

- Em muốn uống chút nước.

Cô nói xong, anh liền bật dậy, đi rót nước cho cô. Nhìn anh ân cần chăm sóc mình như vậy, lòng cô có chút rung động. Uống nước xong, cô liền nhắm mắt ngủ tiếp, sợ cứ thức mãi sẽ bị anh mê hoặc mà ngủ muộn mất.

7h sáng. Cô tỉnh dậy, đưa mắt nhìn xung quanh không thấy anh, lòng có chút hụt hẫng. Cô nghĩ anh đã đến trường rồi. Cả đêm hôm qua anh ngủ lại bệnh viện để chăm sóc cô mệt mỏi là thế mà sáng nay vẫn cố sức đi học.

Đang tính chợp mắt thêm một lúc nữa thì cô nghe thấy tiếng ồn ào phía cửa ra vào. Thiết nghĩ giờ này còn có ai tới được sao? Lâm Hiểu Phong, Bối An An và cả anh đều đang đi học. Cô định đứng dậy tiến tới cửa, nhưng lưng cô hôm qua sau khi ăn phát gây đau điếng giờ đã tê liệt. Cô chỉ biết nằm im chờ xem đám đông ở ngoài sẽ đi hay vào. Cánh cửa kêu một tiếng “rầm“, cô ngược mắt lên nhìn, quả nhiên là khắc tinh. Hàn Hà Chi vẫn giọng điệu vĩnh vào, nói lớn:

- Mày vẫn còn sống sao?

Nghe đến đây cô đã nhận ra một chút gì đó liên kết với câu chuyện chiều hôm qua. Hàn Hà Chi lại nói tiếp:

- Đám người hôm qua đều là người của tao. Tao thật sự nhìn mày không lọt con mắt. Mày còn dám trờ trên theo chân đại thần về nhà, gan mày lớn!

- Ấu trĩ.

Câu nói của Tiểu Nguyên khiến Hàn Hà Chi tức đến mức tóc dựng ngược. Cô ta tiến tới, bóp má Tiểu Nguyên đau điếng:

- Chuyện vẫn còn chưa xong đâu!

Hàn Hà Chi dơ tay định tát cô một cái. Bỗng từ đâu có một bàn tay khác ngăn cô lại. Là Nại Hà! Anh luôn xuất hiện rất đúng lúc. Anh trừng mắt, nghiêng răng:

- Cô sống không yên đâu!

Hàn Hà Chi giật mình, không nói được câu nào, tức tốc chạy ra ngoài.

- Em tưởng anh đi học?

- Anh ra ngoài mua ít cháo cho em.

- À..

Thấy cô có vẻ ấp úng, anh liền bảo:

- Em không định kể cho anh chuyện Hàn Hà Chi làm chiều hôm qua sao?

Cô cúi mặt, khẽ nói:

- Dù gì thì anh cũng biết rồi.

Anh xoa đầu cô rồi ngồi xuống bên cạnh, cẩn thận đút cho cô từng thìa cháo. Nhìn cô như vậy anh thật sự cảm thấy xót.

Buổi chiều.

Cao Chí Đình chạy tới, không gõ cửa mà lập tức xông vào phòng bệnh của Tiểu Nguyên. Nhìn thấy Nại Hà ngồi kế bên giường Tiểu Nguyên, hắn ta vô cùng chướng mắt. Vẫn giọng điệu tự nhiên, hắn ta dơ túi hoa quả lên rồi cười tươi:

- Mua ít hoa quả cho cậu đây!

Nại Hà cầm túi hoa quả, đặt lên trên bàn rồi tỏ thái độ khó chịu:

- Mang hoa quả đến rồi thì cậu có thể đi về.

- Tôi đến thăm Nguyên Nguyên, anh quản được sao?

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, cô lên tiếng can ngăn:

- Hai người đừng cãi nhau nữa.

Đúng lúc Bối An An và Lâm Hiểu Phong bước vào. An An giấu cợt:

- Lâm Hiểu Phong, anh tới xem hai chàng trai dành vợ kia!

Lâm Hiểu Phong khoác vai An An, trêu đùa:

- Anh có phu nhân của anh rồi.

Câu nói đó của Lâm Hiểu Phong dù biết là đùa nhưng đã khiến An An rung động. Chưa có ai từng nói với cô như vậy. Sau đó nghĩ tới cảnh Lâm Hiểu Phong gặp ai cũng trêu đùa như vậy, nụ cười trên môi vụt tắt.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Hôm nay cô đã khoẻ hẳn, có thể đến trường.

Chuông reo vào lớp, chủ nhiệm nghiêm nghị bước vào thông báo:

- Tuần tới lớp ta và lớp 12A9 sẽ trực tuần. Hai lớp sẽ thống nhất để đưa ra một tiết mục văn nghệ. Cô đề xuất diễn kịch. Các em có gì cứ góp ý.

Tiểu Nguyên thăm hỏi tại sao lớp cô và lớp anh lại có duyên đến vậy. Nghĩ tới đóng kịch, cô chắc chắn Nại Hà nếu tham gia sẽ được vào vai chính. Cô ngồi lặng im trong khi bọn họ vẫn đang rôm rả góp ý về vở kịch. An An hỏi cô:

- Có đề xuất gì không?

Tiểu Nguyên lắc đầu, cô không mấy hứng thú với kịch. Sau một hồi cùng tham khảo, lớp cô và lớp Nại Hà đã đưa ra một vở kịch khá hấp dẫn, đó là vở Lương Chúc (Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài) đoạn Chúc Anh Đài cải trang thành nam nhi đến Hàng Châu tìm thầy học đạo. Trên đường đi, Chúc Anh Đài gặp Lương Sơn Bá, hai người cùng kết bạn. Trong 3 năm học, họ thân nhau như hình với bóng. Sau khi học thành tài, Chúc Anh Đài về quê. Hai năm sau Lương Sơn Bá tới thăm nhà Chúc Anh Đài mới biết cô là con gái, mong muốn được kết hôn với cô.

Vở kịch được chọn đã vô cùng hoàn hảo. Vấn đề khúc mắc bây giờ chỉ còn là chọn diễn viên. Cao Chí Đình nằng nặc đòi thủ vai Lương Sơn Bá, đề xuất Tiểu Nguyên làm Chúc Anh Đài. Nhìn thấy ý đồ của Cao Chí Đình, đại thần cũng tự bầu cử mình đóng vai nam chính. Chủ nhiệm hai bên thấy tình hình không khả quan liền cho bỏ phiếu. Kết quả được công bố vào tiết cuối cùng của 2 ngày sau.

Kết quả bỏ phiếu được tính theo tổng số hai lớp là 84 học sinh như sau:

Nữ chính:

1. An Sơ Hạ (12A9): 24/84 phiếu

2. Hà Hải Băng (12A9): 31/84 phiếu

3. Vũ Khánh Ly (12A9): 30/84 phiếu

4. Lê Thuý Kha (11A9): 36/84 phiếu

5. Tống Mai Mai (11A9): 42/84 phiếu

6. Lê Bảo Châu (11A9): 43/84 phiếu

7. Nguyệt Thảo Nguyên (11A9): 82/84 phiếu

Kết quả nữ chính đã rõ. Nguyệt Thảo Nguyên cô đương nhiên đảm nhận vai Chúc Anh Đài.

Nam chính:

1. Lý Cao Kỳ (12A9): 19/84 phiếu
2. Hà Duy Tân (12A9): 27/84 phiếu
3. Dương Nại Hà (12A9): 83/84 phiếu
4. Cao Chí Đình (11A9) : 83/84 phiếu
5. Lý Anh Vũ (11A9): 69/84 phiếu

Kết quả bình chọn nam chính khá là gay cấn. Cao Chí Đình và Dương Nại Hà đều có phiếu bình chọn bằng nhau. Lâm Hiểu Phong thấy vậy liền lên tiếng:

- Thưa cô! Hay cứ để cả hai bạn cùng diễn vai nam chính. Trong quá trình tập diễn sẽ dựa vào đánh giá của nữ chính và các bạn để loại một trong hai. Như vậy có được không ạ?

Chủ nhiệm hai lớp gật đầu, thờ phào nhẹ nhõm. Vậy là bắt đầu từ hôm nay, vai nam chính của vở kịch sẽ được xem xét.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Như đã nói, vở kịch Lương Chúc gồm hai nam chính một nữ chính đã bắt đầu được triển khai. Tuy thời gian vẫn chưa gấp rút, nhưng Cao Chí Đình và Nại Hà rất tranh thủ thời gian rảnh dỗi lôi Nguyên Nguyên đi tập kịch.

Cả tuần này Nguyên Nguyên vô cùng vất vả vì bị lôi kéo. Hai người bọn họ vẫn chưa ai chính thức được đảm nhiệm vai Lương Sơn Bá, cô lại là người trực tiếp đánh giá, suy ra cô sẽ phải tập luyện giao tiếp với từng người một.

Vì phòng tập của trường không thể sử dụng, Nại Hà đưa ra điều kiện:

- Nhà anh có một phòng tập riêng. Không gian cũng khá thoải mái. Hay chúng ta qua nhà anh tập?

Cao Chí Đình tròng mắt, kiên quyết phản đối. Nhíu mày nhắc nhở Cao Chí Đình, cô nói:

- Vậy làm phiền anh rồi.

Nại Hà nhìn Cao Chí Đình cười đắc ý.

Vậy là sau khi tan học, ba người bọn họ cùng qua nhà Nại Hà. Chiếc BMW của nhà anh tới đón bọn họ. Suốt quãng đường đi, Cao Chí Đình và Dương Nại Hà cãi nhau chí chóe. Nguyên Nguyên mỉm cười lắt mắt nhìn hai chàng trai trẻ con kia.

Đến nơi, Nguyên Nguyên há miệng kinh ngạc trước “cơ ngơi” rộng lớn của Nại Hà. Miệng cô lắp bắp nói không nên câu:

- Đây.. là nhà anh ư?

Anh chỉ gật đầu một cái rồi dẫn bọn họ vào trong nhà. Anh mở cửa, bật đèn phòng tập. Phòng tập của anh rộng tầm 60 mét vuông, có đầy đủ phụ kiện như loa, đài, mic, bên cạnh là một phòng thu âm. Cao Chí Đình tỏ vẻ khinh khỉnh:

- Thường thôi!

Anh cười nhếch mép cho qua. Tiểu Nguyên mở lời cắt đứt không khí ngột ngạt:

- Tuyệt vời thật. Diễn thôi! Cảnh 1/2 trước nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Sau khi tập xong trời cũng đã tối. Cao Chí Đình gọi ý muốn cùng Tiểu Nguyên đi về, đại thần liền nhanh nhẹn nói:

- Tiểu Nguyên, để tôi đưa em về!

Mặt cô ngờ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Sau vài phút suy nghĩ, cô nói:

- Hôm nay làm phiền anh nhiều rồi. Em về cùng Chí Đình là được. Không cần phải đưa em về đâu ạ.

Nghe vậy, Chí Đình lập tức kéo cô đi. Nại Hà vẫn đứng đó, miệng mấp máy:

- Nhưng anh không thấy phiền..

Tiểu bọn họ ra cửa, ánh mắt anh như muốn nuốt chửng tên Cao Chí Đình đáng ghét đang cười nhạo nhỏ kia.

Tiểu Nguyên nhận ra Chí Đình rất vui tính và hài hước. Hắn ta trên đường về đã kể cho cô biết bao nhiêu chuyện cười. Rồi hắn dừng những câu chuyện, chuyển sang nói chuyện nghiêm túc với Tiểu Nguyên:

- Cậu thích mẫu người như nào?

Suy nghĩ một lúc, cô trả lời:

- Ừm, thích người ga lăng, cao hơn tôi, thông minh một chút, có thể hơi lạnh lùng, đặc biệt phải chung thủy.. nhưng mẫu người tôi thích chắc đã tuyệt chủng rồi!

Cao Chí Đình bật cười vì câu cuối của cô. Hắn ta toan nói “vẫn còn tôi đây” nhưng lại thôi.

Trong khi Tiểu Nguyên và Cao Chí Đình đang trên đường về thì An An lại bắt đầu đi. An An muốn tới quán bar uống một chút rượu cho câu chuyện buồn của cô ngày hôm nay. An An không chỉ khó tính, dừ dãn mà cô cũng khá ăn chơi. Cô thường xuyên ngồi trong những quán bar nhỏ của thành phố mỗi khi có chuyện buồn. Cô muốn tâm sự với Tiểu Nguyên, nhưng Tiểu Nguyên dạo này đã rất bận, cô không nên làm phiền nữa. An An ngồi lên chiếc phân khối lớn, phóng thật nhanh giữa làn đường đêm vắng vẻ. Cô dừng chân tại một quán bar có tên RUM.

Bước vào, An An thu hút biết bao nhiêu ánh nhìn. An An hôm nay không chỉ đẹp mà còn vô cùng sắc sảo và cuốn hút. Cô gọi một chai Chivas vô cùng đắt tiền rồi ngồi nhâm nhi từng chút một.

Bỗng một tên cao to bước tới, điệu cười không mấy thân thiện, hắn ta nói:

- Em gái, có thể ngồi cùng không?

An An không đáp, tiếp tục nhâm nhi từng ngụm rượu.

- Làm giá thế? Bao nhiêu một đêm?

An An nhếch mép. Vẫn không đáp.

- Con mẹ mày! Ông mày hỏi mà mày không trả lời à?

Hắn ta hất phăng chiếc bàn, tóm cổ An An, trừng mắt quát.

- Bỏ ngay cô ấy xuống nếu không muốn mất một bàn tay.

An An phóng tầm mắt, dưới ánh đèn mập mờ, một người con trai với mái tóc vuốt kiểu ngạo đang bước đến. Là Lâm Hiểu Phong!

An An đang tự hỏi tại sao đàn anh Lâm Hiểu Phong lại có mặt ở quán này thì anh đã nhanh chóng tiến tới. Đạp một phát vào bụng tên kia, tóm tóc hắn, đâm liên tiếp vào mặt. An An sau một hồi hiểu ra vấn đề, hét lớn:

- Dừng tay!

Nghe cô nói vậy Lâm Hiểu Phong lập tức thả tên kia ra. Anh chỉ ra cửa với ý nói “cút”. Hắn ta đứng dậy, chạy nhanh ra ngoài. Bấy giờ Lâm Hiểu Phong mới kịp hỏi thăm An An:

- Em ổn chứ?

- Cảm ơn anh, sao anh lại ở đây?

Thực chất, nếu bạn này không có Lâm Hiểu Phong thì An An cũng thừa sức hạ gục tên kia. Cô được nhận đai đen môn Uhsu từ năm lớp tám.

- Chỉ là ở nhà không khí ngột ngạt nên ra đây, nào ngờ lại gặp đàn em bị bắt nạt.

Bọn họ rời khỏi quán bar. An An gửi xe ở quán, rồi cùng Lâm Hiểu Phong đi lượn bằng chiếc mui trần. Hành động của anh đã khiến An An vô cùng cảm kích. Đã lâu lắm rồi cô mới cảm nhận được người khác xả thân vì mình. Đôi mắt cô loé lên một tia long lanh. Bầu trời đêm hôm nay thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Hôm nay là ngày cuối cùng để bầu chọn nam chính.

Nguyên Nguyên và hai nam chính đang đứng trước lớp học. Gần một trăm con người đang bối rối không biết chọn ai. Chủ nhiệm lên tiếng:

- Diễn cảnh 3/2 đi, chủ nhiệm hai lớp và nữ chính sẽ đưa ra ý kiến bằng hình thức bầu chọn, bạn được 2/3 phiếu bầu sẽ là nam chính.

Và bọn họ gật đầu, cùng diễn cảnh 3/2. Kết thúc, một tràng pháo tay vang lên. Hai chủ nhiệm cùng suy ngẫm một hồi, rồi từng người đưa ra ý kiến. Chủ nhiệm Lưu của lớp 12A9 bầu chọn cho Dương Nại Hà. Chủ nhiệm Tổng của lớp 11A9 lại bầu chọn cho Cao Chí Đình. Giữa không khí ngột ngạt căng thẳng, kết quả chỉ còn trông chờ vào nữ chính đang bối rối đứng trên kia. Cả đại thần và Chí Đình đều quay sang nhìn cô. Đúng hơn, tám mươi sáu con người, một trăm bảy mươi hai con mắt đang hướng về phía Nguyệt Thảo Nguyên. An An mỉm cười nháy mắt tinh nghịch, cố ý trêu ngươi cô. Tiểu Nguyên nghĩ một hồi lâu, rồi cũng đưa ra quyết định của mình:

- Xét theo suốt quá trình tập luyện, xét theo sự nhiệt tình, xét theo sự nhập vai của cả hai người đang đứng ở đây, bản thân tôi thấy anh Nại Hà chính là người thích hợp nhất để đảm nhiệm vai nam chính của vở kịch Lương Chúc.

Câu trả lời của cô như tiếng sét đánh bên tai Cao Chí Đình. Phát biểu xong, cô nhắm mắt, thờ dài một cái mệt mỏi. Bàn tay anh đặt lên vai cô, ý nói “không sao, mọi thứ đều ổn, anh ở đây rồi”. Cô không nói gì, chỉ ngược lên nhìn Cao Chí Đình đang lặng lẽ tiến về bàn học của mình. Cô biết lựa chọn của cô đã khiến Chí Đình rất giận. Hắn ta rất nhiệt tình, cũng rất tốt bụng. Nhưng để đảm nhiệm vai Lương Sơn Bá thì cô nhất định thấy Dương Nại Hà thích hợp hơn.

Giờ giải lao, Tiểu Nguyên thật sự không biết làm thế nào để tên Chí Đình kia nguôi giận. Nghĩ một hồi, cô liền chạy xuống canteen, mua loại bánh ngọt mà Cao Chí Đình thích ăn nhất rồi toan mang lên lớp. Trên đường ra khỏi nhà ăn, cô gặp Lâm Hiểu Phong và Dương Nại Hà ở ngoài cửa. Vẫn điệu bộ và dáng vẻ lạnh lùng, Nại Hà nhìn cô không chớp mắt. Cô gật đầu chào giữ lễ rồi nhanh chóng đi lên lớp. Anh đứng đó cười khẩy, lòng thấy vô cùng dễ chịu, cô gái đó trong mắt anh thật là đặc biệt và đáng yêu! Cuộc đời anh từ trước đến nay chưa từng chủ động nói chuyện với một người con gái lạ. Chưa từng vì một người con gái mà suy nghĩ chần chọc để cạnh tranh với những kẻ khác. Cô không giống với bất kì cô gái nào mà anh từng gặp. Phải! Cô rất khác biệt. Anh thích cô từ khi chứng kiến sự dũng cảm của cô. Anh thích hình ảnh cô ngủ ở vườn hoa sau sân trường. Anh thích nụ cười duyên dáng và má lúm đồng tiền dễ thương của cô. Tất cả mọi thứ thuộc về cô anh đều đã thích, và anh cũng không phủ nhận điều này với bất kì ai.

Quay lại với Cao Chí Đình và Tiểu Nguyên. Sau khi mua bánh, cô mang lên lớp, lặng lẽ bỏ chiếc bánh vào ngăn bàn Chí Đình cùng một mẩu giấy “đừng giận tôi nhé! “ kèm theo mặt cười ngộ nghĩnh. Cao Chí Đình vào lớp, hắn thò tay xuống ngăn bàn định tìm thứ gì đó, nhưng kết quả lại là một thứ khác. Cúi xuống, hắn lôi chiếc bánh và mẩu thư ra. Đọc xong, hắn mỉm cười đến toác cả miệng. Đầu thầm nghĩ “ai có thể giận được cô gái này chứ”. Nhưng suy nghĩ của hắn lại không hề đi đôi với hành động. Hắn tiếp tục tỏ vẻ giận dữ mặc cho Nguyên Nguyên đang vò đầu bứt tóc ở đằng sau.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Chuối ngày cô phải đi xin lỗi Cao Chí Đình là những ngày tháng mệt mỏi. Bên cạnh đó, việc tập kịch vẫn phải tiếp tục tiến hành.

Cô đang lê đôi chân nặng nhọc từng bước lên cầu thang thì gặp Lâm Hiểu Phong. Anh ta cười với cô một cái rồi cứ thế lướt qua. Không có gì đặc biệt, cô bỏ qua hình ảnh của anh ta trong tâm trí. Bỗng nhiên cô lại ước người vừa rồi là Nại Hà, rồi thấy điều ước của mình thật kì quặc, cô lại lắc đầu xua tan những ý nghĩ.

- Làm gì mà thần thờ ra thế?

Giọng trầm ấm áp của Nại Hà vang bên tai làm cô giật bản mình. Số cô quả thật là số hưởng, cầu được ước thấy.

- Tôi làm em giật mình à?

Cô mỉm cười gạt phăng sự mệt mỏi, khuôn mặt trở nên tươi tỉnh:

- Dạ không, chỉ là.. anh đi đâu vậy?

- Anh đi về lớp của anh?

- Dạ?

Nghe câu nói của anh, Tiểu Nguyên mới căng con mắt nhìn xung quanh. Hình như có gì đó không đúng! Cô đang đi nhầm lớp ư? Mặt cô đỏ như quả cà chua chín, thật là ngại quá đi. Cô cúi đầu chào anh rồi quay lại trở về lớp. Anh đứng đó, chỉ mỉm cười nhìn bóng dáng nhỏ bé đang khuất xa.

An An hôm nay lại không đến lớp. Cô thấy An An gần đây rất không ổn, thường hay cúp tiết, ít nói. Sau khi ổn thỏa những công việc, chắc chắn cô sẽ tìm An An hỏi rõ ràng. Nhưng cục nợ Cao Chí Đình lù lù trước mặt vẫn chưa giải quyết xong, cô làm sao có thể đi tìm An An? Cô kéo tay áo Cao Chí Đình, hắn ta đang đọc quyển sách, không thèm ngước lên nhìn cô, chỉ “ừ” “một cái cho có. Cô giờ bộ mặt nũng nịu cùng giọng điệu ngọt sớt:

- Bạn học vẫn giận tôi ư?

Cao Chí Đình nuốt nửa thì phi cười. Hắn ta phải cố gắng lắm mới giữ nguyên vẻ lạnh lùng giận dỗi.

- Cậu làm gì tôi đâu mà tôi phải giận.

Nghe giọng Cao Chí Đình có vẻ không ổn, cô liền úp mặt xuống bàn, mếu máo:

- An An bỏ tôi rồi, giờ đến cậu cũng đối xử với tôi như này ư?

Hắn ta cuối cùng cũng chịu nhìn Tiểu Nguyên, rộng lòng tha thứ:

- Được, vậy lần này tha cho cậu, nhưng tôi có một điều kiện.

- Nói đi! - Cô gạt đầu cái rụp

- Cậu với Dương Nại Hà đi tập kịch tôi phải được đi cùng.

- Ồ.. nhưng để làm gì?

- Cứ biết thế!

Rồi hắn ta quay lên, để mặc Tiểu Nguyên đang ngờ ngác với những câu hỏi, nhưng cô đã thấy vô cùng nhẹ lòng vì được hắn tha thứ. Cô thật sự sợ người khác giận dỗi mình. Cảm giác như cô đã gây ra tội ác tày trời đánh mất một người bạn.

Như mọi khi, tan học, cô đến nhà Nại Hà tập kịch. Cao Chí Đình hôm nay tạm thời chưa đi theo vì nhà có việc. Đường tới nhà đại thần không xa, anh cũng không đón cô, cô đành tự đi bộ. Buổi chiều hôm nay trời có vẻ tối hơn mọi khi, lòng cô có chút bất an.

Bỗng, Tiểu Nguyên cảm thấy phía sau có người đi theo mình. Đôi chân cô run run, cô quay đầu, đằng sau không có ai, cô lại bước tiếp.

- Em gái! Đi đâu thế này?

Quả không sai, có người đi theo cô thật. Hắn ta rất cao to bặm trợn. Cô không nói gì, quay đầu định đi vòng đường khác. Thế nhưng người tính không bằng trời tính! Tên kia đã kịp tóm lấy tay cô. Hắn ta đè cô vào tường, mặc cho cô dẫy dựa vẫn hôn khắp mặt cô. Tiểu Nguyên thật sự tuyệt vọng, cô khóc, nước mắt cô đầm đìa trên khuôn mặt, miệng vẫn không ngừng kêu cứu. Chát! Hắn ta đánh cô một cái đau điếng! Hắn hét lớn:

- Mày cảm mẹ mồm vào! Ngoan ngoan thì tao sẽ nhẹ nhàng. Dám đụng vào tiểu thư nhà tao, mày quả thật không tầm thường.

Bộ não của Tiểu Nguyên liên tục nảy số, cụm từ “tiểu thư nhà tao” vừa phát ra từ miệng tên kia đã khiến cô có chút nghi ngờ. Hắn ta là ai? Cô ta bản lĩnh tới mức này sao? Nhưng vấn đề cần giải quyết trước mắt vẫn là chạy thoát khỏi tên kia. Hắn ta lại lao vào, cô gào thét âm ỉ. Khi cô cảm thấy bất lực nhất, cũng là lúc cô nghĩ đến anh.

Bốp! Âm thanh vang to tới mức Tiểu Nguyên phải giật mình. Quay đầu lại, thấy tên kia đã văng xa tận ba bốn mét. Cô ngược mắt nhìn chủ nhân của cú đá tuyệt vời. Cô vô cùng tiếc nuối khi đó không phải Dương Nại Hà. Kia là một khuôn mặt vô cùng tuần tú! Nét đẹp mạnh mẽ hoàn hảo đến từng milimet. Anh ta vuốt mái tóc lên, kéo cô ra đằng sau rồi lao vào đánh tên kia túi bụi. Cảm thấy tên kia có thể sẽ chết vì những cú đấm, Tiểu Nguyên chạy tới kéo tay anh ta ra, khề nói:

- Đủ rồi.

Anh ta cũng dừng tay, một lần nữa vuốt tóc, hất hàm:

- Đừng để tao thấy mày một lần nữa!

Hai người bọn họ bước đi. Không khí vô cùng nặng nề. Lúc này cô thật sự không muốn mở lời, cô vẫn đang rất sợ.

- Tôi có nên biết tên em không?

Cô giật mình, này giờ đã quên mất sự hiện diện của anh ta. Miệng cô lắp bắp:

- Em. em tên Nguyệt Thảo Nguyên

- Tên rất hay! Tôi là Tống Thiên Thiên.

Tống Thiên Thiên? Cái tên này nghe rất quen thuộc. Nó rất giống với một cái tên nào đó mà cô từng nghe qua.

- Anh có em gái không?

Câu hỏi của cô thật sự không liên quan tới hoàn cảnh bây giờ, anh phì cười, vẫn trả lời cô:

- Tôi có một cô em gái song sinh.

- Em gái anh là Tống Mai Mai ư?

- Sao em biết?

Quả không sai! Bạn học Tống Mai Mai ở lớp cô lại là em gái song sinh của ân nhân cứu mạng cô đấy! Thế giới này thật nhỏ bé.

- Tống Mai Mai là bạn học của em.

Anh cười, quả thật là có duyên. Cô lại nói tiếp:

- Vừa rồi cảm ơn anh.

- Không có gì.

Cô chợt nhớ ra mục đích cô đi trên con đường này. Nhìn đồng hồ trên tay, đã là tám giờ tối. Nghĩ một lúc, cô quyết định không tới nhà Nại Hà tập kịch nữa.

- Bây giờ anh rảnh chứ?

- Rất rảnh? Sao vậy?

- Em mời anh một bữa, coi như cảm ơn anh.

- Không cần phải khách sáo..

Anh chưa nói xong cô đã kéo anh đi. Trên môi anh bỗng nở một nụ cười, nụ cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Sáng hôm sau, vẫn như thường lệ, Nguyên Nguyên uể oải lê từng bước nặng nhọc đến trường.

Cô gặp anh trên hành lang, khuôn mặt cô chợt bừng sáng. Chưa kịp chào hỏi gì, cô đã thấy phía sau anh có một người con gái chạy tới. Cô ta hồn nhiên nắm tay anh, giọng ngọt ngào:

- Hoá ra anh ở đây, em tìm mãi. Đây là..?

Cô ta quay sang Nguyên Nguyên hỏi. Nguyên Nguyên không đáp. Nhìn cử chỉ và giọng điệu của cô ta, Nguyên Nguyên vô cùng ác cảm. Anh vẫn đứng im đó, ánh mắt chăm chăm nhìn vào cô. Cô không nói gì, cứ thế bỏ đi.

Đến khi bóng dáng Nguyên Nguyên đi khuất, sự hiện diện của cô gái vừa rồi mới lọt vào mắt anh. Anh cúi xuống, khẽ khàng, buông câu nói đầy chết chóc:

- Cút.

Điều này cho thấy anh đang vô cùng tức giận. Hôm qua cô không tới nhà anh tập kịch, anh gọi điện lại không nghe máy. Anh rất lo lắng, đi khắp nơi tìm cô. Kết quả thấy cô đang ngồi bên một quán ven đường cùng một người con trai. Lúc ấy, anh chỉ hận không thể tiến tới mà nghiền nát cậu ta ra.

Trên đời này, có những chuyện có thể nhìn nhận, có những chuyện lại không. Cái gì cũng có giới hạn của nó. Nguyệt Thảo Nguyên cô đang suy nghĩ về câu chuyện tối qua. Hàn Hà Chi quả thật không biết điều! Lần trước, không phải cô hiền lành không thể làm gì được cô ta. Cũng không phải cô rộng lòng tha thứ. Mà cô đang nhẫn nhịn, vì khi con thú dữ trong cô bộc lộ, có trời mới biết chuyện gì xảy ra. Trong mắt An An, cha mẹ, các bạn, cô luôn là một cô gái hiền dịu ngoan ngoãn. Nhưng sự thật không phải như vậy. Khi sống ở Sydney cô đã thay đổi rất nhiều. Cô bị tha hoá bởi những con người xấu. Cô tàn nhẫn và trở nên bạo lực. Khi ấy, cú đâm với cô đã giải quyết mọi vấn đề. Nhưng người đó, đã là động lực khiến cô kìm hãm lại con thú trong mình. Giữa lòng thành phố Úc, cô chỉ tìm kiếm được duy nhất người đó để dựa dẫm. Trước khi cô về Trung Quốc, anh ta đã dặn dò cô rất kĩ. “Không thể tức giận, không thể để mình trở thành một con quái thú”. Cô vẫn nhớ kĩ lời của người đó, nhưng bây giờ, cô không thể nhẫn nhịn thêm nữa.

Chuông reo vào lớp cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Cô đã lên kế hoạch tuyệt vời cho Hàn Hà Chi. Chủ nhiệm tới, đồng dạc:

- Lớp ta có học sinh mới, các em tự làm quen đi!

Người con trai bước vào, thân hình cao lớn, khuôn mặt điển trai nở nụ cười khả ái:

- Tôi là Tống Thiên Thiên, rất mong được giúp đỡ!

Sau đó chủ nhiệm bố trí hần ta ngồi cạnh Tiểu Nguyên thay An An, đợi sau khi An An đi học sẽ tính tiếp. Nãy giờ Tiểu Nguyên vẫn đang trợn tròn con mắt nhìn học sinh mới. Trái đất quả thật bé! Mới hôm qua được hần cứu mạng, mới hôm qua còn gọi hần một tiếng “anh”, vậy mà hôm nay đã trở thành bạn học. Tống Thiên Thiên lên tiếng cợt nhả:

- Chắc không cần làm quen nữa nhỉ? Em gái!

Hai từ “em gái” phát ra từ miệng hần ta nghe sao ngọt ngào đến thế. Cao Chí Đình nãy giờ vẫn hướng ánh mắt tới Tống Thiên Thiên, rất không hài lòng vì Tống Thiên Thiên được ngồi cạnh Tiểu Nguyên.

Tống Mai Mai nghe bọn họ thân thiết vậy liền hóng hớt:

- Hai người quen nhau sao?

- Tôi với anh trai của cậu có chút quen biết.

- Đã biết hần là anh trai của tôi còn dám nói chỉ có một chút quen biết? Bạn học, chúng ta nên thật lòng với nhau chứ! Rốt cuộc hai người là quan hệ gì vậy?

Nhìn vẻ mặt đêu cáng của Tống Mai Mai, cô chỉ biết lắc đầu cười trừ. Mai Mai lại quay sang, trêu đùa với anh trai của mình:

- Thiên Thiên, em sẽ rất vui lòng nếu có một người chị dâu như Nguyệt Thảo Nguyên.

- Nhất định!

Thiên Thiên nháy mắt đáp lại em gái mình, giọng điệu tinh nghịch đã khiến Cao Chí Đình khó chịu. Tiểu Nguyên huých vai hần ta một cái rồi tập chung học bài.

Giải lao, Tống Mai Mai mặc anh mình mới đến, cùng người khác đi ăn. Thiên quay sang nói với cô:

- Em gái, đưa tôi đi tham quan trường đi!

- Thứ nhất, tôi và cậu bằng tuổi, không thể xưng anh em. Thứ hai, tôi không có trách nhiệm phải đưa cậu đi đâu cả.

- Làm ơn mắc oán, tệt thật!

Nhận thấy mình có chút đanh đá, cũng thấy hần ta đang nhắc lại ơn cũ, Tiểu Nguyên đành đứng dậy, tỏ ý sẽ đưa hần ta đi. Hần ta được đà, xoa đầu cô một cái rồi bảo:

- Rất ngoan!

Cao Chí Đình lúc này đầu đã bốc khói. Cậu ta đập bàn cái “rầm” rồi bỏ đi, mặc Nguyên Nguyên đang đằng sau ngo ngoác.

Dưới ánh nắng sân trường, một nam thanh một nữ tú đang cùng nhau sánh bước. Tổng Thiên Thiên nhận ra cô thật sự rất đẹp. Làn da trắng như bạch ngọc đang ửng hồng dưới ánh mặt trời, lông mày lá liễu. Đôi mắt to tròn long lanh cùng hàng mi dài tự nhiên cong vút. Sống mũi cao thanh thoát nổi bật giữa khuôn mặt. Đôi môi đỏ mọng quyến rũ. Tổng Thiên Thiên thực sự bị thu hút bởi vẻ đẹp của cô. Cô từ từ đưa tay lên che ánh mặt trời. Trên tầng, Dương Nại Hà đang nhìn cô. Đầu óc tối tăm, anh tự hỏi kẻ đang đi cạnh cô kia là ai?

Không chỉ đại thần và Tổng Thiên Thiên, phải đến gần trăm con mắt đang nhìn Tiểu Nguyên mà say đắm. Ánh nắng sớm với cô gái nhỏ bé kia đang tạo nên một bức tranh huyền thoại.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Tan học, cô đích thân sang lớp Hàn Hà Chi.

Khác với dáng vẻ mọi khi, cô khoanh tay, mặt hất hàm. Hàn Hà Chi bước ra, nhú mày không hài lòng, quát:

- Mày dám vác mặt sang đây?

- Tao còn dám ăn thịt mày cơ!

Hàn Hà Chi trợn mắt, không tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Là do cô ta đã đánh giá thấp Tiểu Nguyên? Trước mắt cô ta, Tiểu Nguyên đang hiện ra vô cùng tự tin và dữ dằn.

Nguyên Nguyên kéo cô ta ra vườn hoa. Mặc cho cô ta giãy giụa, Nguyên Nguyên vẫn kéo cô ta đi không thương tiếc. Dừng chân, Nguyên Nguyên cất giọng:

- Chuyện tối qua có người đi theo tao, làm trò với tao là do mày đúng không?

- Đúng! Là tao đấy, sao nào?

Suy nghĩ của cô quả không sai. Không phải nụ cười khả ái, thân thiện như mọi khi mà thay vào đó là một cái nhếch mép đầy khinh thường. Tiểu Nguyên đồng đặc, nhấn mạnh từng chữ một:

- Mày nghe cho kĩ đây. Đụng vào tao, mày nhất định sống không yên!

Rồi Tiểu Nguyên quay lưng bước đi, để mặc Hàn Hà Chi đằng sau với vẻ mặt bất an.

Cô đã hết lần này đến lần khác tha thứ cho sự ấu trĩ của Hàn Hà Chi. Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Cô càng nhẫn nhịn, Hàn Hà Chi càng lấn tới. Suy nghĩ thấu đáo, cô nhận ra bỏ qua cho cô ta là một sai lầm. Từ hôm nay, cô nhất định sẽ không nương tay nữa!

Cô trở về nhà với bao nhiêu suy nghĩ. Cô không còn tâm trạng tập kịch nữa. Đầu óc cô vô cùng rối bời khi nghĩ tới cô gái sáng nay nắm tay Nại Hà. Thấy cô về, ba cô tức tốc chạy ra cửa, nói chuyện với cô:

- Tiểu Nguyên, ở trường con bị người ta ức hiếp sao?

- Ồ.. sao ba biết ạ?

- Là cái cô tên Hàn Hà Chi sao?

- Vâng..

Ba cô gặn dừ vô cùng. Đối với ông, cô như một cục kim cương sống. Ba cô hỏi trước là xã hội đen có tiếng trong thế giới ngầm, bây giờ ông đã rửa tay gác kiếm, nhưng ít có ai trong giới giang hồ quên tên ông. Khi ông gặp nạn, gia đình cô phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi. Cô từng có một khoảng thời gian sống ở Paris - Pháp. Paris rất đẹp, rất lung linh. Gia đình cô trở về nước khi mọi việc đã ổn thoả, cô rất nhớ Paris và những người bạn ở đó.

Nhấp từng ngụm rượu, tiếng nhạc làm cho đầu óc anh quay cuồng. Đại thần anh đang say vì một người con gái. Lâm Hiểu Phong ngồi bên cạnh, lắc đầu chán nản không hiểu Tiểu Nguyên đã làm gì khiến anh ra nông nỗi này. Con người anh không phải dạng giàu có tầm thường. Anh giàu có nhưng ở một đẳng cấp khác. Anh gia nhập vào giang hồ khi còn rất bé. Cái tên mà đến bây giờ anh vẫn luôn nể phục chính là Nguyệt Long. Đúng vậy, trái đất hình tròn, con người ta thật có duyên. Nguyệt Long là cha của Nguyệt Thảo Nguyên, nhưng anh không nhận ra điều này. Bỗng hình ảnh của Tiểu Nguyên với tên khốn kiếp kia lại hiện ra trong đầu anh. Anh đứng dậy, đi thẳng ra khỏi quán bar, Lâm Hiểu Phong cũng bật dậy, lo lắng hỏi:

- Lão đại, anh say rồi! Anh định đi đâu?

- Đưa xe!

Hai từ ngắn gọn nhưng đã khiến Lâm Hiểu Phong sợ đến tóc dựng ngược. Theo anh lâu như thế, điều khiến hắn sợ nhất chính là anh lúc giận dữ. Anh rất ít khi đưa xe, vì khi anh tham gia, những người cùng đưa sẽ chết hoặc bị thương không ít. Anh không hề nương tay với bọn họ. Vậy nên, khi anh đi đưa có nghĩa anh đang vô-cùng-tức-giận. Lâm Hiểu Phong còn nhớ lần cuối cùng anh đưa xe, đã có hai người bị thương nặng, hai chiếc xe bị nổ. May sao bọn họ vẫn chưa chết. Xem tình hình lần này, Lâm Hiểu Phong thật sự cần đến sự giúp đỡ của nhân vật khác.

Anh nhớ ra là chìa khoá xe của đại thần là anh đang cầm. Anh giấu chìa khoá vào trong người rồi vội cố làm rơi mất, bảo đại thần quay vào trong quán ngồi, từ từ để anh đi tìm. Nại Hà cũng không vội vàng, quay trở lại quán bar, gọi thêm một chai Chivas. Lâm Hiểu Phong đi ra chỗ khuất tầm nhìn của đại thần rồi mở máy, gọi cho Bối An An, phải từ tốn dùng phương pháp bắc cầu:

- An An, em đang ở đâu?

- Em đang ở nhà, sao vậy?

- Cho anh xin số Thảo Nguyên đi!

- Làm gì vậy?

- Anh sẽ giải thích sau, mau cho anh số đi.

An An cúp máy, không lâu sau, Lâm Hiểu Phong nhận được số điện thoại của Tiểu Nguyên. Hắn ta gọi cho Tiểu Nguyên, sắp đặt:

- Tiểu Nguyên ư?

- Ai vậy?

- Anh là Lâm Hiểu Phong đây! Anh có chút chuyện muốn nhờ, bây giờ em ra quán bar Galaxy đi.

- Quán bar? Vào giờ này?

- Đúng! Thẻ trên tính mạng của mình, anh không có ý xấu, em ra đây một chút. Chuyện có liên quan tới đại thần.

Nghe Lâm Hiểu Phong nhắc đến đại thần, cô lại có chút hồi hộp. Cô tắt máy, sau đó chỉnh lại trang phục rồi quyết tâm tới quán bar Lâm Hiểu Phong nói.

Cô đứng ở cửa, gọi cho Lâm Hiểu Phong. Chắc chắn rằng cô đã đến, Hiểu Phong cùng đại thần ra cửa. Nhìn thấy cô, ánh mắt anh trở nên dịu lại. Hiểu Phong bảo hắn có việc nên về trước, giao đại thần cho cô.

Anh uống chưa nhiều, mà cho dù có uống nhiều đi nữa, anh cũng chưa thể say. Anh cùng cô ngồi trên chiếc mui trần màu trắng đi khắp nơi. Anh dừng lại ở một con đường. Quay sang thấy Tiểu Nguyên đang hướng ánh mắt về nơi xa xăm, anh cảm thấy nhẹ lòng. Cô lúc này không muốn mờ lời, chỉ muốn được yên tĩnh. Đèn đường hắt vào làm đôi mắt của cô trở nên long lanh huyền ảo giữa màn đêm. Nại Hà không nói, ngả đầu ra đằng sau, khẽ nhắm mắt.

- Một mời lăm sao?

Giọng nói của cô cao vút, thanh thoát cất lên. Nại Hà vẫn nhắm mắt, không đáp. Một lúc lâu sau, anh mới cất tiếng:

- Tôi thật sự không thích em đi cùng người con trai khác.

Câu nói của anh khiến Tiểu Nguyên giật mình, anh đang nói gì vậy?

- Tối hôm đó, tôi thật sự đã rất lo lắng. Không gọi được cho em, lại không thấy em tới tập kịch. Đi tìm em thật lâu, cuối cùng thấy em đang ngồi cùng người khác, tôi rất khó chịu.

Cô có một chút hiểu ra vấn đề. Anh đang nghĩ sai câu chuyện rồi.

- Tối hôm ấy.. có chút chuyện!

- Em có muốn nói ra không?

Cô từ từ kể hết đầu đuôi câu chuyện. Từ lúc cô bị tên kia chặn đường, tới lúc Tống Thiên Thiên cứu cô. Rồi tới chuyện cô biết Hàn Hà Chi đứng sau tất cả, cô đều kể lại cho anh nghe.

Anh cố giữ bình tĩnh. Khuôn mặt vẫn lạnh lùng nhưng đã trở nên biến sắc. Hàn Hà Chi quả thật ăn gan hùm, động đến Tiểu Nguyên hết lần này đến lần khác. Xem ra anh không thể bỏ qua cho cô ta nữa.

- Anh đang nghĩ xem, da thịt Hàn Hà Chi nên tắm gia vị rồi ướp hay để cả như thế luộc lên.

Cô nhìn mình trước câu nói đầy ẩn ý của Nại Hà. Anh rất biết đùa người khác.

- Em có thể tự lo.

Nại Hà quay sang nhìn cô. Cô cũng đáp trả ánh nhìn trên khuôn mặt đại thần. Anh trông như một vị thần hung dữ vậy. Tâm hồn bọn họ lúc này thật sự rất yên bình, tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Nguyễn, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Đêm qua Tiểu Nguyên đã thức rất khuya, và cuối cùng cô đã phát hiện ra một vài sự thật.

Hàn Hà Chi chơi thân với bảy tám người. Không nhìn cô cũng biết toàn những con người giỏi bợ đỡ. Gia đình Hàn Hà Chi giàu có, cô ta tiền không tiếc, bảo sao lại lắm bạn. Trong số đó, người tên Trần Quỳnh Hân thân với cô ta nhất. Cô Quỳnh Hân này không có gì đặc sắc. Đi theo Hàn Hà Chi, cô ta được lo từ A đến Z. Thế nhưng hôm qua, Tiểu Nguyên đã tìm được một số điều không hay về những cô bạn tốt của Hàn Hà Chi. Tất cả thông tin cô có được là nhờ người đó. Người luôn giúp đỡ cô khi cô ở bên Sydney, và khi cô về nước cũng vậy, anh ta vẫn luôn giúp đỡ cô mà không ngần ngại.

Giải lao, cô lấy máy, nhắn tin vào số điện thoại của Quỳnh Hân mà hôm qua đã được người đó đưa. Nội dung tin nhắn như sau : “ Ngay bây giờ xuống vườn hoa sau trường, nếu không muốn những bí mật của cô bị lộ thì tốt nhất đừng dốt theo ai, cô có năm phút “. Nguyễn Nguyễn mỉm cười, đếm ngược đến phút thứ ba, cô bắt đầu đứng dậy, xuống vườn hoa.

Quả nhiên Quỳnh Hân là một đứa rất biết điều. Khi cô xuống đã thấy Quỳnh Hân ở đó với vẻ mặt bất an đến sắp khóc. Cô tiến lại, cười một cái trước sự ngạc nhiên của Quỳnh Hân, rồi đồng dạng làm rõ tất cả mọi chuyện:

- Mặc dù đã biết cả rồi, nhưng tôi muốn những lời xác nhận từ miệng cô, được chứ?

Quỳnh Hân gật đầu, miễn sao cô không cho Hàn Hà Chi biết. Cô bắt đầu những câu hỏi:

- Có phải cô là người chia ly Hàn Hà Chi và người yêu cũ của cô ta?

- Đúng.

- Tại sao lại làm vậy?

- Tôi thích anh ấy. - Câu trả lời thật lòng của Quỳnh Hân làm cô suýt thì ngất. Cô tròn tròn mắt, trong tình bạn, không thể có chuyện này xảy ra.

- Còn nữa, có phải cô là người cố tình ngáng chân Hàn Hà Chi để cô ta ngã xuống vách núi trong chuyến dã ngoại năm ngoái?

- Đúng. - Quỳnh Hân thẳng thắn đến mức cô không tin vào tai mình. Hàn Hà Chi ăn ở với bạn bè tệ tới mức nào mà lại bị như vậy chứ? Chuyến leo núi đó là năm ngoái, Hàn Hà Chi bỏ tiền khao tất cả bảy con người chơi cùng đi phượt. Trong khi đứng sát vách núi chụp ảnh cùng cả bảy người, cô ta bị ngáng chân, rơi xuống nhưng may thay được cứu lên kịp. Cô ta điên đảo hỏi ai đã ngáng chân cô ta nhưng không ai nhận. Quả nhiên là Quỳnh Hân. Tiểu Nguyên lại hỏi tiếp:

- Sao cô lại làm vậy?

- Cô ta có rất nhiều thứ mà tôi muốn nhưng không thể có được.

- Thì ra là vì ghen tị?

- Đúng. Người yêu cũ của cô ta là tôi quen trước, cô ta lại nằng tay trên của tôi. Tôi rất khâm phục tại sao cô lại biết được những điều này, nhưng nếu cô đã biết, tôi cũng thật lòng tâm sự luôn. Tôi rất ghét Hàn Hà Chi, tôi chỉ mong có một ngày được thiêu sống cô ta. Cô ta luôn tỏ vẻ mình là đàn chị khi chơi với chúng tôi. Cô ta ra lệnh, sai bảo chúng tôi như thể chúng tôi là người hầu nhà cô ta. Không những thế, cô ta có lần còn đập vào đầu tôi chỉ bởi tôi không mang đồ ăn qua nhà cho cô ta. Không chỉ mình tôi, phải đến bốn trong số bảy người chơi cùng ghét cô ta. - Quỳnh Hân nói.

Dứt lời, Nguyễn Nguyễn nở một nụ cười thật tươi nhìn Quỳnh Hân đang vì tức giận mà khóc trước mặt mình. Thảo Nguyên với giọng điệu dịu dàng nói:

- Thật tiếc, cô tâm sự không đúng người rồi!

Quỳnh Hân đang thút thít chột im bật, ngẩng đầu lên nhìn cô. Quỳnh Hân nghĩ cô sẽ phải thông cảm, chia sẻ cho mình. Nhưng không! Tiểu Nguyên rút ra từ trong túi áo chiếc điện thoại, đưa phần đã ghi âm này giờ lên trước mắt Quỳnh Hân:

- Thấy gì chưa?

- Cô... cô muốn gì?

- Kẻ thù của kẻ thù là bạn, cô biết chứ?

- Là sao? - Quỳnh Hân cho đến lúc này vẫn chưa hiểu ra vấn đề.

- Tôi muốn cô giao cho tôi thông tin về Hàn Hà Chi. Tôi sẽ từng chút một khiến cô ta phải trả giá cho hành động ấu trĩ của mình.

- Được!

Cô không ngờ là Quỳnh Hân lại đồng ý luôn trước đề nghị của cô. Cô hỏi lại:

- Cô chắc chắn rằng mình thù hận Hàn Hà Chi tới mức này thì tại sao vẫn chơi với cô ta?

- Cô ta vẫn còn giá trị lợi dụng!

Tiểu Nguyên im bất, không nói được gì thêm. Hàn Hà Chi mà cô thấy thật sự rất tâm thuởng, không bao giờ có thể đấu lại cô. Thế nhưng nếu cô ta vẫn thích, cô sẽ chơi đến cùng.

Tan học, cô đến nhà đại thần tập kịch. Và đương nhiên, theo sau cô là cả Cao Chí Đình.

Nại Hà ra mở cửa, khuôn mặt sáng sủa của anh trở nên tối tăm khi thấy sau lưng Tiểu Nguyên là Cao Chí Đình. Anh cất giọng hỏi:

- Sao lại có cậu ta ở đây?

- Là tôi muốn đi theo đấy, được chứ? - Cao Chí Đình hất mặt đáp

- Rất tiếc.. nhà tôi không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào. Nếu không có việc gì thì xin mời cậu đi cho. - Đại thần cũng cãi lí cứng cỏi.

- Tôi chỉ là đi theo bảo vệ bạn học của mình, đồng thời tới tham khảo xem đàn anh tập kịch để rút ra kinh nghiệm cho năm sau. Không được sao?

Đại thần tức nổ đom đóm mắt. Anh mở cửa cho Tiểu Nguyên rồi quay lưng vào trong nhà luôn mà không đoái hoài gì đến Cao Chí Đình, ý nói “chả ai chào đón cậu, vào thì tự đi mà đóng cửa”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“ Rìng rìng “

Nghe thấy chuông báo tin nhắn từ máy của mình, Tiểu Nguyên vội vã cầm máy lên: “ Hàn Hà Chi đang ở cửa quán bar Galaxy “. Cô nhếch mép, gọi một cuộc gọi rồi tới quán bar xem kịch hay.

Hàn Hà Chi như thường lệ gọi một chai XO loại mạnh. Quà là dân chơi tiêu tiền không tiếc. Đang tập trung với những ngụm rượu thì ở đằng sau, có một kẻ bỗng nhiên ôm trảm lấy Hàn Hà Chi. Cô ta hoảng hốt, chưa kịp nói gì thì đã bị hất ta kéo ra sau quán bar. Phía sau quán có một phòng ngủ của nhân viên. Lâm Hiểu Phong đã cho Tiểu Nguyên biết điều này. Hàn Hà Chi bị cho uống thuốc kích thích, nằm uốn éo trên giường. Cởi hết quần áo của cô ta, tên kia cũng nằm xuống bắt đầu “ làm việc mình nên làm “. Theo như suy nghĩ của những nhân vật đen tối thì sẽ là vậy, nhưng không. Mản đạo đầu của sự ân ái kết thúc khi Tiểu Nguyên bước vào, cô khẽ nói : “ Game over “. Tên kia đứng dậy, nhận một khoản tiền của Tiểu Nguyên rồi bước đi. Trên tay cô, một đoạn video “ hay ho “ xuất hiện.

Quả nhiên mọi việc cô làm đều nhận được sự giúp đỡ. Tên vừa rồi là đàn em của Lâm Hiểu Phong. Cô nhờ anh bố trí một máy quay đẹp trong căn phòng, rồi nhờ anh cử một người đến làm nhân vật nam chính. Cho đến việc Hàn Hà Chi bị uống thuốc kích thích cũng là nhờ đàn em của Lâm Hiểu Phong bỏ thuốc vào chai XO. Kịch bản của cô vô cùng hoàn hảo. Cô mở máy, xem lại đoạn video. Cả tên kia và Hàn Hà Chi đều rất tốt. Nhất là sự hợp tác của Hàn Hà Chi trong “ mãn đạo đầu “. Cô chợt để ý trên người Hàn Hà Chi, ở vai bên phải có một cái cánh đen. Cánh đen này đối với cô rất quen thuộc, cô đã thấy ở đâu đó nhưng không thể nào nhớ được.

Sáng hôm sau, như thường lệ cô vẫn đến trường. Gặp Dương Nại Hà và Lâm Hiểu Phong ở cầu thang, cô mỉm cười. Lâm Hiểu Phong cất tiếng hỏi:

- Đàn em tối qua vui chứ?

- Rất thú vị, cảm ơn anh.

Nguyễn Nguyên đi khuất, đại thần quay sang nhìn Lâm Hiểu Phong, ý muốn nghe một lời giải thích. Lâm Hiểu Phong kể toàn bộ câu chuyện cho anh. Anh nhếch mép, cô gái anh thích, không chỉ nhan sắc, mà bộ não và thủ đoạn cũng hơn người.

Hàn Hà Chi hôm nay không đi học. Tiểu Nguyên cũng chẳng vội vã gì, cứ để cô ta bình tĩnh lại rồi sẽ từ từ tính sổ. Không cần biết sau lưng cô ta là thế lực nào, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho sự ngu ngốc của cô ta.

Cô đã suy nghĩ rất nhiều về hình xăm bên vai phải của Hàn Hà Chi. Chiếc cánh đó là kí hiệu của một băng nhóm, nhưng là băng nhóm nào? Về nhà, cô một mình lẻ từng bước lên cầu thang. Bỗng cô nghe tiếng ba cô gọi từ trong nhà vệ sinh vọng lại:

- Tiểu Nguyên về rồi à? Lấy hộ ba khăn tắm để ở phòng khách với

- Vâng. - một câu trả lời ngắn gọn, cô lấy khăn tắm đem vào cho ông.

Ông mặc quần áo xong đi ra. Trời hôm nay có vẻ mát mẻ, ba cô mặc một chiếc áo ba lỗ trắng. Cô đi lên phòng, nhìn từ cầu thang xuống, cô thấy lưng ba cô có chiếc cánh đen. Quả không sai, là Bướm Đêm. Chẳng lẽ Hàn Hà Chi lại là đàn em của ba cô? Mọi chuyện trở nên rối bời, hai người bọn họ tuổi tác chênh lệch quá lớn, sao có thể cùng một bang? Cô dừng bước, quay xuống trò chuyện cùng ba mình:

- Ba, con có chuyện muốn nói!

- Nói đi

- Cái cô Hàn Hà Chi mà hôm trước ba nói, cái cô bắt nạt con, ba nhớ chứ?

- Nhớ, đàn em của ba đang tìm cô ta.

- Không, không cần tìm! Hôm trước con vô tình thấy trên vai phải của cô ta có một chiếc cánh đen..

- Vậy là người dưới quyền của ta rồi. Trước khi ta rửa tay gác kiếm đã giao quyền cho người con trai kết nghĩa của ta. Hàn Hà Chi kia chắc chắn là đàn em của nó.

Cô gạt gù rồi đi lên phòng, Hàn Hà Chi quả nhiên với cô không cùng đẳng cấp.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Theo như cô được biết thì Hàn Hà Chi hôm nay đã đi học.

Cô mỉm cười, gửi vào số Hàn Hà Chi đoạn video hôm nọ. Ngay lập tức nhận được cuộc gọi đến. Hàn Hà Chi cao giọng vừa sợ sệt vừa kiêu ngạo:

- Cô là ai? Cô muốn gì?

- Tôi nay, đúng tám giờ có mặt ở ngõ cạnh quán bar Galaxy. Tôi không chấp nhận nếu cô muộn dù chỉ một phút!

Rồi Tiểu Nguyên tắt máy. Cô lấy sim trong điện thoại ra, bẻ gãy rồi lắp một sim khác vào. Nguyễn Nguyên dùng sim rác để tránh bị Hàn Hà Chi điều tra thông tin.

TÔI:

Tiểu Nguyên xinh đẹp và cao ngạo trong chiếc quần bó sát, áo crop top và giày Nike đen. Tóc cô buộc gọn gàng, khuôn mặt trở nên sắc xảo. Cô nhìn đồng hồ trên tay, bây giờ là 7h58 phút. Hàn Hà Chi chỉ còn hai phút để có mặt.

Quả nhiên, Hàn Hà Chi đến sớm một phút. Cô ta bước xuống từ một chiếc BMW sang trọng. Cô ta hất mặt, vẫn giữ giọng kiêu ngạo:

- Hoá ra là cô! Cô muốn gì?

- Trả lại cho cô tất cả những điều cô đã làm.

Hàn Hà Chi còn đang ú ớ chưa hiểu ý, Tiểu Nguyên đã dơ tay, tát một cái thật mạnh vào mặt cô ta. Cô ta ôm má lùi ra sau mấy bước, lườm Tiểu

Nguyên như muốn ăn tươi nuốt sống, nhưng trong hoàn cảnh này thì thật khó. Tiểu Nguyên không phải là lần đầu tiên đánh người. Chi là đã đánh nhưng chưa ai được chứng kiến. Cô đồng dục:

- Tôi đã từng cảnh cáo cô chưa? Đừng đụng đến tôi vì cái giá phải trả sẽ rất đắt. - Nói rồi Tiểu Nguyên túm tóc cô ta, tát thêm một cái đau điếng vào má còn lại. Mặt rất rát, nhưng Hàn Hà Chi không thể làm gì. Tiểu Nguyên đập một cái vào bụng cô ta rồi nói tiếp:

- Hôm nay đến đây thôi! Video này lát nữa tôi sẽ up lên mạng. Cô có chạy đằng trời! Còn nữa.. cô là người dưới quyền tôi. Chắc hẳn cô biết Nguyệt Long? Thật tình cò, lão Nguyệt lại là cha tôi đấy!

Tiểu Nguyên bỏ đi mặc cho Hàn Hà Chi vẫn đứng đó tròn tròn mắt. Hai phát tát vừa rồi chính là hai lần cô ta tát cô nhưng hụt. Tuy rằng có Nại Hà đỡ hộ, nhưng cô sẽ trả lại hết. Cô mở máy, ấn “đăng” rồi mỉm cười thích thú. Tiểu Nguyên hôm nay vẫn còn rất hiền, nếu là đang ở Sydney thì còn không biết cô sẽ làm những gì.

Sáng hôm sau, Tiểu Nguyên gặp Trần Quỳnh Hân khi đang bước vào cổng trường. Vẫn như mọi khi, một đám con gái xúm xít đứng trước cổng trường hét lớn “đại thần”, trong đó có Quỳnh Hân. Cô gật đầu với cô ta một cái rồi bước đi. Ở sân trường lại có một chuyện khác. Những con người đua nhau truyền tải đoạn video của Hàn Hà Chi. Những tiếng bàn tán, chửi rủa vang lên từ tứ phía. Trên lớp cô, bạn học Tống Mai Mai và Tống Thiên Thiên đang xem video, thấy cô vào liền kéo tay cô lại, nói lớn:

- Xem xem, học sinh trường ta đấy. Thật mất mặt.

Cao Chí Đình ngồi bên cạnh thấy vậy liền hóng hót, cô cũng tò vè quan tâm một chút để không ai nhận ra sự khác thường trên khuôn mặt cô.

Giải lao, cô xuống căng tin tìm chút gì đó nhét vào bụng. Cô không cần biết Hàn Hà Chi đang trở thành tâm điểm của sự chán ghét ra sao, cô cần đồ ăn! Chắc cũng bởi duyên số, bàn cạnh cửa sổ mà cô hay ngồi hôm nay đã bị Lâm Hiểu Phong và Nại Hà đại thần chiếm chỗ. Cô toan bước đi sang bàn khác thì Nại Hà đã kéo tay cô lại rồi nhìn xuống ghế cạnh mình. Tất cả những con mắt trong căng tin đều dừng hoạt động, chuyển sang nhìn Nại Hà đang cầm tay Tiểu Nguyên. Một số người hú hét, một số lờm ngảy, một số nể phục. Cô đều không bận tâm. Cô ngồi xuống, Lâm Hiểu Phong bắt đầu tra hỏi:

- Video của Hàn Hà Chi là em đăng đúng không?

- Mong đàn anh nhỏ tiếng một chút. Người ngoài biết sẽ không hay! - Cô nháy mắt tinh nghịch trêu đùa Lâm Hiểu Phong.

- Quả nhiên cách này hay hơn lược cô ta. Anh rất không thích ăn thịt lược. - Đại thần thêm bớt không khí vui vẻ. Bọn họ ngồi nhìn nhau cười thật tươi.

Lúc lên lớp, ba người bọn họ cố ý đi đường vòng để qua lớp Hàn Hà Chi. Xung quanh cô ta không còn những con nhỏ bọ đít. Bạn bè người đứng góc nọ, người ngồi góc kia bàn tán hết lời. Cô ta úp mặt xuống bàn, bên cạnh chỉ có Trần Quỳnh Hân. Cô ta chắc sẽ nghĩ Quỳnh Hân là chỗ dựa cuối cùng, là người trong mọi hoàn cảnh sẽ không bỏ cô ta. Nhưng sai rồi! Chỉ là chưa đến lúc. Lắc đầu chán nản, Tiểu Nguyên lại bước đi. Trò chơi của cô bắt đầu thật nhanh mà kết thúc cũng thật gọn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Hôm nay là ngày diễn kịch. Cả cô và anh đều đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Cô chắc chắn sau khi diễn xong mình có rất nhiều chuyện cần làm với An An. Tiểu Nguyên chuốt lại hàng mi vốn đã cong dài rồi bắt đầu ra sân khấu.

Vở kịch nói chung diễn ra rất thuận lợi. Từ đầu đến cuối đều nhận được sự tán thành của người xem. Kết thúc, hai nhân vật chính, tám nhân vật phụ cúi đầu chào khán giả rồi đi vào trong cánh gà. Đại thần mỉm cười, nói với Tiểu Nguyên một cách kín đáo:

- Làm tốt lắm!

Cô trung đôi mắt long lanh nhìn anh, lòng lại cảm thấy hạnh phúc. Thay đồ xong, bọn họ ra phía trước ngồi xem những tiết mục tiếp theo. Bỗng từ đâu có nữ sinh chạy tới, ôm hộp bánh to đựng tặng đại thần. Cô ngồi cạnh anh, thấy người ta tặng anh bánh thì khó chịu vô cùng. Cô cảm thấy đạo này cô có chút đánh đá. Cô cầm hộp bánh thay cho anh rồi bảo:

- Đại thần trông đáng vẻ như này thôi nhưng đang ăn kiêng đó. Không thể tùy tiện ăn bánh ngọt đâu, cứ để tôi cầm giúp cho, khoảng hai ba tháng nữa đại thần kết thúc quá trình ăn kiêng tôi sẽ đưa cho anh ấy! - Nụ cười giả hiền lành và câu nói vừa phát ra từ miệng cô làm anh bất giác phì cười. Cô là đang ghen sao?

Nữ sinh kia ậm ừ rồi đuôi lí chạy đi. Đại thần quay sang nhìn cô, nói:

- Phu nhân thấy anh béo sao?

Cô trợn mắt. “Phu nhân” mà anh vừa nói nghe thật ngọt ngào và tự nhiên làm sao. Ôi, chuyện gì thế này? Đại thần vừa gọi cô là “phu nhân” đấy! Cô cứ ngồi suy nghĩ như thế mãi cho tới khi nhận ra anh đã đứng dậy ra chỗ khác từ lúc nào rồi.

Tan học, như đã nói, cô nhất định sẽ đến nhà tìm An An.

Cô bấm chuông, bác giúp việc ra mở cửa. Cô như thường lệ chào hỏi lễ phép rồi tìm An An. Bác giúp việc buồn rầu nói:

- Cô chủ đã lâu nay không về nhà. Không biết cô đi đâu nữa! Từ khi ông bà chủ cãi nhau, cô chủ bỏ đi biệt tích, tìm mãi cũng không thấy. Bà chủ đứng ngồi không yên.

Lời bác giúp việc nhà An An vừa nói như tiếng sét đánh bên tai cô. An An bỏ nhà đi ư? Có vì sao chứ? Bố mẹ đã gây áp lực tới mức nào mà An An lại bỏ đi như vậy? Cô rút điện thoại, gọi vào số An An. Không bắt máy! Cô gọi đến chục cuộc An An cũng không nghe. Chuyện gì thế này? An An mà cô biết chưa bao giờ để cô phải chờ đợi. Chưa bao giờ vì bất lực mà bỏ nhà đi. Cô chạy khắp những quán quen để tìm An An. Trên đường tới một khu mua sắm, cô gặp Lâm Hiểu Phong và Dương Nại Hà. Nhìn vẻ mặt bất an của cô, Lâm Hiểu Phong tiến lại hỏi chuyện. Được biết An An bỏ nhà, anh mới sốt sắng kể lần trước gặp An An ở quán bar. Vậy là An An đã gặp áp lực từ rất lâu trước đó. Cô mang một tiếng bạn thân lại không biết. Cô cảm thấy mình thật sự rất tệ.

Tiểu Nguyên bước lên chiếc Mercedes-Benz rồi cùng hai người bạn họ đi tìm Bối An An. Nghe Lâm Hiểu Phong nói hôm nọ có nhắn tin cho An An xin số cô, Tiểu Nguyên lại bớt lo lắng. Bạn họ cứ đi tìm như vậy cho tới khi Lâm Hiểu Phong đề nghị dừng chân ở quán bar mà anh thấy An An lần trước. Quả nhiên, Lâm Hiểu Phong với An An như có thần giao cách cảm. An An ngồi ở một bàn khuất sau cánh cửa, nhâm nhi chút Chivas. Tiểu Nguyên chạy vội tới, nhìn An An. Tri kỉ của cô mới đây không gặp đã gầy như vậy. Không còn vẻ tinh nghịch hoạt bát trên khuôn mặt nữa. Tiểu Nguyên cất tiếng hỏi:

- An An, cậu sao thế này? - Cô nấc lên như chuẩn bị khóc.

An An ôm chầm lấy cô, khóc nức nở. Mãi một lúc lâu sau mới nín. Tóm tắt những điều An An kể thì có thể hiểu rằng: ba mẹ An An cãi nhau vì việc ba An An muốn gả cô cho một gia đình giàu nhất nhì đất này đang làm ăn cùng nhà cô. Ba An An làm vậy để giữ mối quan hệ tốt với bên đối tác. Mẹ cô thì nhất định phản đối, như vậy chẳng khác nào bán con mình. Bố mẹ cô cãi nhau to đến mức bố cô cầm kiếm định chém mẹ cô. An An chạy tới đỡ nhất kiếm cho mẹ nên bị rách tay, hiện đã khâu lành. Sau đó An An bỏ nhà, nói với bố mẹ hãy con như không có đứa con gái này để đỡ phải suy nghĩ nhiều.

Nghe An An kể, Tiểu Nguyên thật sự tức giận. Chú Bối (bố An An) đường đường là một người cha, lại đem con mình đi gả cho người không quen biết chỉ vì muốn làm ăn. Lại còn rút kiếm chém vợ, hành động này thật sự không thể chấp nhận. Chẳng biết làm gì, cô chỉ có thể ngồi bên cạnh an ủi An An.

Lâm Hiểu Phong và Nại Hà cũng ngồi đó. Bạn họ im bất trước câu chuyện của An An. Lâm Hiểu Phong lòng dấy lên tia tò mò, hỏi:

- Vậy công ty đang hợp tác với nhà em là công ty nào? Rốt cuộc uy lực lớn đến đâu mà lại thành ra như vậy?

- Em không nhớ nữa.. hình như tên là Ain..

- Ain gì? - Lâm Hiểu Phong có vẻ rất mong câu trả lời của cô.

- Ainsoft!

- Hahaha.. - Đại thần bỗng phá lên cười.

Mặt Lâm Hiểu Phong từ tối đen bấy giờ đã chuyển sang rạng ngời. Tiểu Nguyên ngờ ngác hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Vậy em nên cưới luôn con trai của chủ tịch công ty đó đi, Bối An An! - Đại thần trêu đùa.

- Là sao? - Tiểu Nguyên vẫn còn đang thắc mắc.

- Ba của Lâm Hiểu Phong chính là chủ tịch lớn của công ty Ainsoft.

Đến đây, Tiểu Nguyên cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề. Cô quay sang trêu ghẹo An An:

- Đến lúc cậu và đàn anh Hiểu Phong cưới nhau, tớ tình nguyện làm phụ dâu!

Bọn họ cứ thế cười nói suốt cả đêm. Dường như bốn con người đó đã trở nên thân thiết, gắn bó với nhau hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Anh dừng xe. Vuốt lại mái tóc nâu rồi ngoạc mặt tiến vào. Đôi chân, cánh tay và cả khuôn mặt anh đều toát ra những mệnh lệnh. Những tên đàn em xếp thành bốn hàng dài, thấy anh vào liền lập tức cúi đầu, hô to:

- Lão đại!

Anh phẩy tay ý nói đi ra chỗ khác. Bọn họ cũng theo hàng lối, từ từ tản ra. Lâm Hiểu Phong bước đến cạnh anh, kính cẩn thông báo tình hình:

- Lão đại! Mấy tên Venus hẹn thách đấu chúng ta.

Anh cười khẩy. Nụ cười đều đặn nhưng không giấu nổi sự tuần tú trên khuôn mặt. Anh trầm tư nghĩ lại về lần đầu tiên anh gặp cô. Khi ấy cũng nhờ những tên bản tuổi đánh úp mà anh được cô cứu giúp, được quen cô. Vậy mà bây giờ bọn họ còn không biết thân biết phận, lại dám hẹn thách đấu với anh. Anh nhất định sẽ nghiền nát bọn họ.

- Được, sắp xếp luôn đi. Một tiếng nữa tới khu đất hoang! - Anh ra lệnh, khuôn mặt đặng đặng sát khí.

ĐÊM - 23H:

Xe của anh dừng tại bãi đất hoang. Theo sau là hai mươi chiếc xe bảy chỗ, vẫn còn những người đi moto phân khối lớn. Lâm Hiểu Phong bước xuống rồi vòng sang mở cửa xe cho anh.

Bên kia, những tên Venus đứng trùng mắt nhìn. Anh đi tới giữa bãi đất, tên thủ lĩnh của Venus bước ra từ đám đàn em. Cười một tràng dài, hắn nói:

- Quả nhiên là người nắm quyền, phong thái vô cùng đáng sợ!

Hiểu ra ẩn ý mỉa mai trong câu nói của hắn, anh cất lời:

- Bây giờ quý xuống xin tha vẫn còn kịp. Đợi lát nữa, tao sẽ không tha cho bất cứ thằng nào đâu!

Anh dứt lời, bên Venus có đến ba mươi tên quý xuống. Tên thủ lĩnh tức nổ đom đóm mắt. Chắc hẳn rằng cả thầy ba mươi tên kia đều biết rất rõ về anh. Một khi đã tức giận, anh có thể sẽ bẻ đầu, bẻ cổ thậm chí lấy đi một ngón tay của bọn họ. Thế lực của anh, thế lực của người ở đằng sau chống lưng cho anh đều vô cùng lớn mạnh. Bọn họ có ngu mới động vào. Lâm Hiểu Phong nhìn một lượt những tên đang quý dưới đất, phẩy tay một cái, cả lũ liền khấn trương bỏ chạy. Tên thủ lĩnh không nuốt nổi cục tức, lao vào toan đâm anh. Trong tích tắc, anh né. Đại thần xoay người, dùng hết lực đập một phát thật mạnh vào bụng hắn ta. Anh phìi áo, tên kia đã bay xa mấy mét sau cú đập hoàn hảo của anh. Đàn em của hắn thấy vậy, tất cả đều xông lên tấn công. Lâm Hiểu Phong và người của anh ở phía sau cũng đã xông lên. Trận chiến diễn ra kịch tính. Nhìn những đòn hiểm của Lâm Hiểu Phong, anh gật gù khen ngợi, quả là có tiến bộ. Anh có một thói quen khi đi đánh nhau: không bao giờ đánh bọn lâu bầu, chỉ đánh thủ lĩnh!

Anh tiến tới chỗ tên kia đang nằm, đập một cái vào đầu hắn. Hắn gần như bất tỉnh, anh lại xông tới, tóm cổ áo xóc hắn dậy, đâm liên tiếp vào mặt. Cuối cùng, anh rút con dao thủ sẵn trong túi áo, găm thật mạnh vào bàn tay phải của hắn. Tiếng gào đau đớn của hắn vang dội cả khu đất. Anh đứng dậy, phìi tay, chỉnh áo. Đồng thời ở bên kia, Lâm Hiểu Phong đã xử lý xong những tên đàn em. Anh đồng dục tuyên bố:

- Sau này còn để tao nghe thấy trong giang hồ có cái tên Venus, tao sẽ cắt cổ từng thằng một.

Rồi anh quay người bước đi. Dáng vẻ vẫn chỉ toát ra hai từ “quyền lực”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Những tưởng rằng sau khi An An trở về, bố cô sẽ bỏ qua chuyện hôn nhân và cho cô sống một cuộc sống yên bình, nhưng không. Hôm nay bố cô còn bắt cô tới ra mắt nhà trai.

Cô khá bất ngờ và cảm thấy thú vị khi biết “chồng tương lai” của mình là Lâm Hiểu Phong. Cô mặc một chiếc váy hồng, nhẹ nhàng, kín đáo. Tóc nâu xoắn bồng bênh. Kèm theo đó là một đôi giày bệt đáng yêu. Cô chọn cho mình đôi khuyên tai tròn long lanh. An An muốn hôm nay mình phải thật ấn tượng. Quả nhiên, điều cô muốn đã được thực hiện. Cô vô cùng xinh đẹp trong những phụ kiện mình đã chọn. Nét đẹp hồn nhiên, thuần khiết chứ không hung dữ như mọi ngày. Cô mỉm cười nhìn mình trong gương.

Gần đến giờ, ba cô đứng dưới nhà gọi lên:

- Bối An An, đi thôi!

Một lúc sau, không thấy cô trả lời, ba cô chắc chắn cô đã dờ dờ gì để trốn khỏi tiệc ra mắt lần này. Ba cô toan đi lên xem tình hình thì thấy cô đang từ từ bước xuống. Ông Bối vô cùng sửng sốt, người đang nhẹ nhàng đi xuống kia như một thiên sứ xinh đẹp chứ không giống con gái ông nữa. Ông cảm thấy lạ, mới vài hôm trước đây thôi, Bối An An vẫn còn vùng vằng lên xuống thậm chí bỏ nhà đi dạt chỉ vì chuyện cưới xin gán ghép này. Ấy vậy mà hôm nay đã xinh đẹp để đi gặp nhà trai như vậy. Ông thật sự đau đầu bởi đứa con gái tính tình thất thường của mình.

Lâm Hiểu Phong mặc bộ vest màu đen trông rất chững chạc. Mái tóc vuốt kiêu ngạo. Thân hình anh vốn dĩ vô cùng đẹp, chỉ là ở bên Nại Hà nhiều tới mức bị lu mờ. Anh đã thức cả đêm qua, mỗi khi nghĩ đến Bối An An sẽ là cô dâu của mình, anh lại cười khúc khích. Trước đó mấy ngày, ba anh còn ngán ngẩm đến phát bực vì lũ con gái lằng lự mà anh hay cặp kè. Mỗi ngày anh lại dẫn một cô gái về nhà, nhưng tuyệt nhiên không cô gái nào có thể ở lại trong nhà anh quá 3 tiếng. Anh cho người thay hết chăn ga sau khi có một “người tình” rời đi. Anh từng cảm thấy con gái chỉ là đồ chơi, thích thì chơi, không thích thì bỏ, anh chưa bao giờ xem trọng họ. Nhưng đối với An An thì khác. An An sắp về ở tại nhà anh, không phải ba tiếng, không phải một tuần, một tháng hay một năm, mà là cả đời. Anh vốn dĩ đã thích người con gái như An An, người mà anh có muốn cũng chẳng thể mua bằng tiền. Tình cũ của Lâm Hiểu Phong trước đây nhiều như những sợi tóc trên đầu anh vậy. Nhưng anh chưa từng có cảm giác thật lòng với cô gái nào. Mỗi tình kéo dài lâu nhất của anh là một tháng. Cái tên Lê Thuỳ Kha đã để lại cho anh một ấn tượng rất đẹp. Phải! Đó là cô bạn cùng lớp của anh. Sáng nào bọn họ cũng cùng nhau đi ăn, cùng nhau học bài, cùng nhau đi về. Nhưng không hiểu vì lý do gì, khi ấy anh lại chia tay cô ta.

Lâm Hiểu Phong toát khỏi dòng suy nghĩ khi nghe thấy tiếng gõ cửa. Mẹ anh bước vào, mỉm cười nói:

- Hãy đối xử thật tốt với cô dâu tương lai của con. Những người con gái con đã từng hoặc đang qua lại chỉ là tạm thời. Người con gái sắp về làm vợ con mới chính là mãi mãi!

Mẹ anh là một người phụ nữ hiền dịu. Bà luôn mong muốn anh sẽ dừng chân ở một người phụ nữ đảm đang, hiền dịu. Hôn sự này lúc đầu bà cũng không mấy hài lòng. Nhưng sau khi tình cờ nhìn thấy Bối An An, bà lại vô cùng thiện cảm. Nghe mẹ nói vậy, anh quả quyết:

- Mẹ! Con nhất định sẽ cưới cô gái này!

Mẹ anh giật mình. Câu nói con trai bà vừa thốt ra khiến bà không tin vào tai mình nữa. Lâm Hiểu Phong của bà lại quả quyết muốn cưới một cô gái chưa gặp mặt (thật ra là gặp rồi -.-). Bà có chút hài lòng, bảo anh sửa soạn nhanh rồi xuống nhà.

Chiếc Mercedes-Benz nhà Lâm Hiểu Phong dừng tại một nhà hàng năm sao cao cấp. Anh từ tốn bước xuống, tấm tắc khen ngợi bố anh có mắt nhìn. Đây là một nhà hàng kiểu Pháp sang trọng, nhìn từ ngoài vào trông rất chi là âm cúng. Gia đình Lâm Hiểu Phong tiến vào, một người phục vụ đã đứng chờ sẵn ở cửa, cúi đầu cung kính:

- Thưa ngài, ông Bối và phu nhân đang chờ ngài ở phòng 25.

Gia đình Lâm Hiểu Phong theo sự chỉ dẫn của người phục vụ đi vào phòng số 25. Nhà hàng chia phòng vip cho những vị khách sộp, nhằm khiến họ có được không gian riêng tư, thoải mái tâm tình. Người phục vụ mở cửa, ông Lâm cùng vợ và con trai bước vào. Gia đình Bối An An đứng lên, mỉm cười chào hỏi.

Ánh mắt của Lâm Hiểu Phong và Bối An An chạm nhau như toé lên những tia lửa tình. Bọn họ đều mỉm cười. Hai bên gia đình ngồi xuống bàn dùng bữa. Kinh doanh là vấn đề được nhắc đến nhiều nhất của ông Lâm và ông Bối. An An lên tiếng khê hỏi Lâm Hiểu Phong:

- Bố anh không nhắc gì đến chuyện hôn nhân sao?

Lâm Hiểu Phong nháy mắt trêu đùa:

- Đã muốn kết hôn với anh đến như vậy rồi sao?

Bối An An đỏ mặt cúi đầu ăn tiếp. Nhìn thấy bọn họ nói chuyện riêng với nhau, ông Lâm lập tức đổi chủ đề, hỏi con trai:

- Hai đứa quen nhau sao?

- Bối An An là đàn em cùng trường của con ạ! - Anh đáp.

Ông Lâm mỉm cười tấm tắc hài lòng. Bọn họ cứ thế cười nói rôm rả suốt bữa ăn. Về việc tình duyên của đôi trai tài gái sắc, ông Bối tuyên bố nhất định sau khi Bối An An đủ tuổi sẽ lập tức gả cho nhà Lâm Hiểu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Bối An An và Lâm Hiểu Phong trước sự đàn áp của gia đình thì hôm nay, bọn họ đã chính-thức-yêu-nhau.

Điều đáng kinh ngạc ở đây là bọn họ lại công khai mối quan hệ của mình. Sân trường buổi sáng vốn rất hỗn loạn vì sự có mặt của đại thần. Hôm nay Lâm Hiểu Phong - cánh tay phải của anh lại không cùng anh đến trường. Có một số vô cùng thắc mắc, nhưng sau đó lại không bận tâm. Lâm Hiểu Phong bước vào cổng trường. Vẫn là nét đẹp âm áp ngậy ngật người nhìn. Vẫn là dáng vẻ kiêu ngạo, bất cần. Nhưng hôm nay Lâm Hiểu Phong đã thu hút mọi ánh nhìn, khi bàn tay anh đang nắm tay Bối An An tiến vào trường. Các nữ sinh đầu óc điên cuồng ghen tuông. Các nam sinh há hốc mồm không tin vào sự thật. Tiểu Nguyên đang đi cạnh anh cũng quay đầu lại nhìn. Cô thật sự sốc. Bối An An và Lâm Hiểu Phong tiến đến chỗ bọn họ. Tiểu Nguyên túm tay cô, hỏi han tới tấp:

- Chuyện gì đang xảy ra thế này?

- Mình và Lâm Hiểu Phong đang hẹn hò! - Câu nói phát ra từ miệng Bối An An vô cùng thần nhiên và bình tĩnh.

Đầu cô quay quay. Bọn cô cuối cùng cũng đã có chủ. Đại thần đứng đó, đánh mạnh vào tay Lâm Hiểu Phong, quát:

- Chuyện này mà cậu dám giấu tôi?

- Lão đại! Mới hôm qua thôi.

Bọn họ cười nói vui vẻ. Cả cô và đại thần đều tán thành cho đôi Lâm Hiểu Phong và Bối An An. Có điều cô vẫn hơi lo ngại, Lâm Hiểu Phong vốn là một người đào hoa có tiếng, liệu sau này hắn ta có làm bạn cô tổn thương? Nếu có chuyện đó, cô nhất định không tha cho hắn.

Bọn họ cứ đứng cười nói mà không biết, từ đằng xa, một ánh mắt đã dõi theo từ nãy..

Tan học, An An không về cùng cô mà leo lên xe “chồng yêu” để đi về. Trong lúc đợi Lâm Hiểu Phong lấy xe, cô đứng chờ ở cổng trường. Bỗng nhiên thấy ở bên đường, trên vỉa hè kia, có một cô gái váy xanh chăm chăm nhìn mình. An An cảm giác rất bất an. Cô dụi mắt một cái, cô gái kia đã biến mất. Đầu óc cô quay cuồng. Đằng sau cô có một bàn tay đặt lên vai. An An quay đầu, miệng cười tươi:

- Lâm Hiểu..

Câu nói của cô còn chưa dứt thì cô đã bất tỉnh. Bối An An ngất lịm đi, trước khi nhắm mắt vẫn nhìn thấy cô gái mặc chiếc váy màu xanh dương kia.

Lâm Hiểu Phong lấy xe xong ra cổng trường đón An An. Chờ mãi không thấy, hắn ta rút máy ra, gọi cho An An. Những tiếng “tút” dài kêu lên. Cứ thế đến cuộc thứ hai mươi, Lâm Hiểu Phong sốt ruột, xuống xe toan vào trường tìm cô.

Thứ đầu tiên anh đập phải khi xuống xe chính là chiếc vòng tay. Anh tròn mắt, chiếc vòng này chính là mẹ anh hôm qua tặng cho An An. Anh nhặt chiếc vòng lên, dùng nốt sức bình tĩnh còn sót lại trong lòng rút điện thoại gọi cho Nại Hà và Tiểu Nguyên:

- Hai người tới cổng trường ngay đi, An An bị bắt cóc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Đại thần và Tiểu Nguyên chạy tới cổng trường thì thấy Lâm Hiểu Phong đang đứng dựa người vào ô tô.

Trông hắn ta có vẻ như sắp khóc vì bất lực. Tiểu Nguyên chạy tới hỏi thì được hắn kể rõ câu chuyện. Cô hết sức bình tĩnh, lấy điện thoại gọi vào số An An. Kì lạ thay, khi cô gọi, An An đã nghe máy luôn từ cuộc đầu tiên. Cô bật loa ngoài:

- An An, cậu đang ở đâu?

Đáp lại câu hỏi của cô không phải một câu trả lời mà là những chuỗi âm thanh dài. Cô nghe một tiếng “bốp” qua điện thoại. Không thể nhầm, đây là tiếng tát. Một giọng nữ trong vắt, ngọt ngào vang lên:

- Muốn tìm Bối An An sao?

- CÔ LÀ AI? AN AN ĐÂU? - Lâm Hiểu Phong không thể kiềm chế, hét lớn qua điện thoại.

- Muốn tìm Bối An An sao? - Cô ta một lần nữa lặp lại câu nói vừa rồi.

- Đúng. - Đại thần từ tốn đáp.

- Được, sáng mai tôi sẽ gửi xác cô ta đến nhà anh! Lâm Hiểu Phong!

Rồi cô ta cúp máy. Lâm Hiểu Phong như muốn phát điên. Hắn đâm vào tường liên tục đến mức rách cả tay. Đại thần kéo hắn lên xe, tìm đến nhà của một hacker nổi tiếng mà anh quen.

Tại biệt thự Hàn Lâm Viên:

Ngôi nhà rộng lớn được bài trí theo phong cách ấm áp, gần gũi. Ngôi biệt thự chủ yếu làm bằng gỗ, nhìn qua cũng có thể thấy đó chính là loại gỗ cao cấp. Cánh cổng sắt cao ba mét với camera hai đầu gắn ở cổng, có bảng mật mã và vô số những thiết bị khác. Anh dừng xe, liền ngang bước xuống. Bấm một dãy số trên bảng mật mã. Cánh cửa mở ra, ba người bọn họ bước vào. Ở phòng khách, một người phụ nữ chừng chạc đã ngoài ba mươi ngồi vắt chân uống trà. Thấy có khách, chị ta không mấy may quan tâm, tiếp tục nhâm nhi li trà nóng. Anh vào nhà, Lâm Hiểu Phong và cô cúi đầu chào. Đợi Nại Hà ngồi xuống, người phụ nữ mới bắt đầu lên tiếng:

- Dương Nại Hà, em quả nhiên vẫn hiền ngang vào nhà người khác như vậy.

Tiểu Nguyên ngồi bên cạnh nghe chị ta nói vậy rất lấy làm ngạc nhiên. Người này là quan hệ gì với anh? Đây là lần đầu tiên cô thấy có một người dám gọi cả họ tên anh mà không phải bố mẹ anh. Đại thần vẫn ngồi im, một lúc sau mới cất lời nhờ vả:

- Chị! Em có chuyện muốn nhờ chị.

- Nói đi.

- Bạn gái của Lâm Hiểu Phong mới đây vừa bị bắt cóc, chị có thể giúp bọn em tìm không?

Chị bỏ ly trà xuống, quay sang xoa xoa đầu Lâm Hiểu Phong:

- Em tôi đã lớn rồi! Đã biết đường hoàng yêu một cô gái rồi!

Rồi chị hỏi đầu đuôi câu chuyện. Lâm Hiểu Phong cũng kể một cách nhiệt tình. Chị nói:

- Chị có thể kiểm tra mã cuộc gọi và nơi gọi. Đưa máy đây!

Chị lôi chiếc laptop từ trong ngăn bàn ra. Gõ gõ một vài kí tự để mở máy. Thao tác của chị rất chuyên nghiệp. Mười đầu ngón tay lướt trên bàn phím nhẹ nhàng tựa như con gió. Tiểu Nguyên nhìn chị, chị ta là đang làm loại lập trình gì đây? Hacker sao? Khuôn mặt chị dần lộ vẻ cau có, chị quát:

- Chết tiệt! Chặn thông tin rồi! Bọn em quả thật đã đụng phải người không tầm thường.

Đại thần suy nghĩ một lát. Nếu không gọi điện tổng tiền thì có thể là bắt cóc vì gì? Đầu anh bỗng nảy lên những con số. Đại thần quay sang hỏi Lâm Hiểu Phong:

- Cậu rất nhiều bạn gái phải không?

- Vâng, hồi trước thôi - Phong kính cẩn đáp.

- Vậy lẽ nào là bạn gái cũ của cậu bắt cóc Bối An An?

Ánh mắt Lâm Hiểu Phong loé lên một tia ý tưởng. Nhưng hắn ta rất nhiều tình cũ, biết ai là người bắt cóc Bối An An?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Vừa ra khỏi Hàn Lâm Viên, Lâm Hiểu Phong đã nhận được một tin nhắn từ sim rác : “Đừng cố tìm cách tra ra địa chỉ của tôi. Hacker KA không thể giúp được gì cho các người đâu. Từ giờ đến tám giờ sáng mai nếu không tìm được ta, Bối An An nhất định sẽ bị xé thành trăm mảnh! “.

Đại thần xem xong tin nhắn thì hết sức ngạc nhiên. Hacker KA - chị của anh không phải anh cũng có thể biết. Người bắt cóc Bối An An rốt cuộc là thể loại gì? Anh nhìn đồng hồ trên tay, đã gần tám giờ tối. Thời gian cô ta đưa ra quá ít ỏi, đến cảnh sát cũng không thể tìm được.

Lâm Hiểu Phong ngồi sụp xuống đất, tay xoa xoa đầu.

Khác với hành động của Lâm Hiểu Phong và Nại Hà, Tiểu Nguyên đi vòng quanh xe kiểm tra, sau đó kiểm tra trong xe. Không có gì! Cô bực mình đến phát điên. Bỗng nhiên cô thấy trong túi áo của Lâm Hiểu Phong có thứ gì đó phát sáng. Cô chợt nhớ đến “chiếc vòng tay” mà mẹ Lâm Hiểu Phong đã tặng cho An An? Lẽ nào..

Tiểu Nguyên không nói không giăng, thò tay vào túi áo Lâm Hiểu Phong lấy ra chiếc vòng. Đại thần thối lui về phía sau trước hành động của cô. Thấy Lâm Hiểu Phong định lên tiếng, Tiểu Nguyên đặt một ngón tay trước môi mình, ra hiệu trật tự. Cô xem xét chiếc vòng một hồi lâu. Quả nhiên! Trên này có gắn một thiết bị nghe lén vô cùng bé, Lâm Hiểu Phong chắc chắn không nhận ra. Đại thần và cả Hiểu Phong hết sức kinh ngạc. Cô giật thiết bị nghe lén ra khỏi chiếc vòng, nhìn thật kỹ một lúc rồi ném nó vào hồ cá của Hàn Lâm Viên. Lúc này mới bắt đầu lên tiếng:

- Hoá ra kẻ bắt cóc cố tình để chiếc vòng tay của An An ở lại và gắn vào đó một con chip nghe lén để nghe hết cuộc trò chuyện của chúng ta. Thủ đoạn không phải của người tầm thường!

Cô vốn dĩ đã thấy nghi ngờ khi đọc xong dòng tin nhắn. Tại sao kẻ đó lại biết bọn cô cầu cứu hacker KA? Ở biệt thự của một hacker chắc chắn không thể có thiết bị xâm nhập, chắc chắn chỉ có ở trên người của bọn họ. Và quả nhiên, máy nghe lén được giấu giếm một cách tinh vi.

- Giỏi lắm! - Đại thần khen ngợi.

Cô bảo mọi người quay trở lại Hàn Lâm Viên tìm KA. Bọn họ mới chỉ đứng ở cửa chứ chưa về. Anh lại bấm một dãy số rồi đi vào. Tiểu Nguyên kể cho KA nghe về con chip nghe lén. Chị hỏi:

- Em có thể miêu tả lại con chip đó không?

- Là loại siêu bé không chống nước, chỉ có thể nghe thấy trong vòng 500m. Loại này rất hiếm, dường như không chỗ nào sản xuất nữa. - cô đồng đặc.

Đại thần có phản ngạc nhiên. Sao cô lại biết rõ đến như vậy? Đáp lại ánh mắt của anh, cô trả lời:

- Khi ở bên Sydney em từng làm hacker cho một tập đoàn để kiếm thêm thu nhập. Đã thấy qua vài loại con chip như này. Nhưng khi ấy trình độ vẫn chỉ ở mức trung bình, chỉ làm được một tháng rồi bỏ.

- Được rồi! Con chip này chỉ có một cửa hàng duy nhất ở Trung Quốc bán. - Chị vui mừng phát hiện ra thông tin.

Ba người bọn họ lần theo địa chỉ cửa hàng bán con chip mà chị KA đưa. Nơi đó ở rất xa, lại rất hoang vu. Tìm đến cửa hàng, anh nhìn đồng hồ, đã mười giờ tối. Mặc dù đã tối nhưng vẫn mạn phép làm phiền chủ cửa hàng. Đại thần bấm chuông. Anh bấm chuông đến lần thứ ba mươi mới có người ra mở cửa. Trước mắt anh hiện ra một thiếu nữ xinh đẹp, cô ta cất giọng:

- Anh cần gì?

- Tôi muốn hỏi một chút thông tin. - Anh đáp.

Cô ta tỉnh hẳn ngủ.

Sau khi nghe xong câu chuyện của bọn họ, cô ta cũng rất hợp tác. Cô ta lấy quyển nhật kí bán hàng, kiểm tra một lúc rồi thông báo:

- Con chip này đã được bán hôm 13/11 lúc mười một giờ trưa.

Lâm Hiểu Phong giật mình. Ngày An An bị bắt cóc cũng chính là ngày 13/11, nhưng khoảng năm, sáu giờ. Vậy là kẻ bắt cóc Bối An An đã có chuẩn bị kỹ lưỡng trước khi ra tay?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Trời ngày càng tối dần. Bọn họ ngồi trên xe, nhìn đồng hồ lúc này đã mười hai giờ đêm.

Chính thức chỉ còn tám tiếng. Tiểu Nguyên dựa đầu vào cửa kính mệt mỏi. Nghĩ lại hồi bé, Bối An An đã bao lần cứu cô thoát chết. Cô bị bỏ rơi cũng chỉ có An An bên cạnh. Cô buồn cũng chỉ có An An cùng chia sẻ. Khi cô ốm, An An không ngần ngại chạy giữa trời mưa để mua cháo cho cô. Tiểu Nguyên bỗng không kìm nén được cảm xúc, khóc nức lên.

Nhìn cô khóc, Nại Hà thật sự rất xót. Anh kéo đầu cô ngả vào vai mình, trong hoàn cảnh này anh không biết làm gì hơn. Lâm Hiểu Phong đứng trên khuôn mặt thất thần như kẻ mất hồn, mất hướng về nơi xa xăm bên ngoài cửa kính, đến chớp cũng không một lần. Đây là lần đầu tiên hấn lo cho một cô gái đến quên ăn quên ngủ như vậy. Không khí chiếc xe âm ỉ và u sầu như chính những con người đang ngồi trên nó.

Khóc một hồi lâu, cô gạt nước mắt. Cô còn một sự trợ giúp nữa.

Tiểu Nguyên vẫn tựa đầu vào vai anh. Cô rút điện thoại ra, bấm một dãy số. Không sai, cô đang gọi cho người đó! Sự lựa chọn cuối cùng của cô. Đầu dây bên kia bắt máy, một giọng nam trầm ấm vang lên:

- Alo?

Tiểu Nguyên khóc thật to qua điện thoại. Cô khóc như chưa bao giờ được khóc vậy. Người con trai kia cũng không nói gì, chỉ im lặng lắng nghe Tiểu Nguyên. Một lúc sau, cô bắt đầu nói:

- Bạn em bị người ta bắt đi rồi..

Tiểu Nguyên kể đầu đuôi câu chuyện. Bên kia chỉ ậm ừ, không tranh cãi nói năng gì nhiều. Cúp máy, cô lại trở về tình trạng thất thần. Nại Hà vẫn ngồi bên cạnh. Anh rất thắc mắc khi thấy cô gọi cho chàng trai nào đó, nhưng trong hoàn cảnh này anh nhất định không nên hỏi.

HAI GIỜ SÁNG:

Những con người trên xe vẫn chưa ai có thể chớp mắt. Bỗng điện thoại của Nguyên Nguyên reo lên cuộc gọi đến, cô lập tức bắt máy:

- Alo?

- Ra rồi! Ở đường X, quận X, trong một nhà kho bỏ hoang gần khu rừng Y.

- Thực sự.. cảm ơn anh!

Đại thần ngồi ngay cạnh không giấu nổi sự tò mò. Sau khi nghe thấy địa chỉ, anh bảo Lâm Hiểu Phong ra ghế sau rồi lên lái xe. Tiểu Nguyên ngồi ghế phụ chỉ đường. Chiếc xe đi trong đêm tối, tới khu rừng Y, nơi đường vô cùng ngoằn ngoèo khó đi.

Đi qua một con đường dài, Nại Hà thấy cuối đường có những con vật lạ. Anh không thấy hết thân xác chúng, chỉ thấy ánh mắt dữ tợn sáng lên trong đêm đen lạnh lẽo. Anh nhìn sang Nguyên Nguyên, cô cũng đang nheo mắt theo dõi con vật lạ kia. Quái? Có thể là gì được? Anh đi đến gần hơn, rọi đèn xe vào bọn chúng. Chó sói! Anh hoảng hồn đánh lái, vòng xe lại. Lũ sói đang sau đuôi theo tấn công. Một con nhảy lên xe anh, gầm rú. Anh hét lớn:

- Lâm Hiểu Phong! Lấy thanh sắt tôi để dưới chân cậu đánh con sói đi!

Ban này trước khi bắt đầu rời khỏi Hàn Lâm Viên, Nại Hà đã xin chị KA một thanh sắt và một khẩu súng. Trong trường hợp này chắc chắn chưa thể dùng súng. Anh giấu súng mà chị KA đưa trong người, nhất định không cho cô nhìn thấy. Lâm Hiểu Phong lấy ra thanh sắt, hấn kéo cửa kính xuống, quật thật mạnh vào người con sói. Con sói bị đánh một cái đau điếng liền nhảy khỏi chiếc xe. Anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhớ ra phải đi đường vòng sẽ rất lâu, anh lại ngán ngẫm. Tiểu Nguyên nói:

- Rẽ vào đây, ở đây có một đường thông. Chạy thẳng là ra khu rừng.

Anh đi theo lời Nguyên Nguyên, lòng đang thắc mắc tại sao cô biết rõ đến vậy? Mới đầu gặp cô, anh nghĩ cô chỉ là một cô gái đơn thuần nhút nhát. Nhưng càng tiếp xúc với cô nhiều, Nại Hà càng cảm thấy cô thú vị.

Anh chạy thẳng con đường, thấy phía trước có một chút ánh sáng, anh mừng rỡ. Nhìn đồng hồ đã ba rưỡi sáng, anh tăng tốc. Bên trong khu rừng không biết còn những gì đang chờ bọn họ.

Nại Hà dừng xe. Nhìn khu rừng hoang vu trước mắt, cô nuốt nước bọt một cái rồi hùng dũng xông vào. Anh lấy hai cái đèn pin trong cốp xe, đưa cho Lâm Hiểu Phong một cái, một cái anh cầm. Tiểu Nguyên đi sát anh, anh sẽ soi đường cho cô. Bọn họ tìm “nhà kho bỏ hoang” mà người đó nói với cô. Tiểu Nguyên đưa mắt nhìn xung quanh, phía trước có một căn nhà to, chắc chắn là nhà kho rồi. Cô toan chạy tới thì bị anh kéo tay lại. Anh đi chậm, rồi dừng hẳn. Lâm Hiểu Phong cũng dừng lại theo anh. Anh rút ra từ trong túi áo một chiếc khăn tay rồi thả xuống đất. “Bộp”. Âm thanh anh nghe thấy không ngoài dự đoán của anh. Khăn tay của anh rơi xuống một chiếc bẫy hàm cá mập. Anh bước qua một chiếc bẫy, rồi khéo léo đi qua cả đoạn đường. Lâm Hiểu Phong và cô theo sự chỉ dẫn của cô cũng qua đường bình an. Cô tự hỏi anh có thể đề phòng cao đến vậy hay sao?

Người bắt cóc An An đã được anh đánh giá là thủ đoạn khôn lường. Hồi còn bé, ba hay cho anh đi tập “huấn luyện sinh tồn”, khi ấy những cái bẫy tình vi anh đều vượt qua. Bẫy hàm cá mập này có là gì đối với anh đâu? Anh nhếch mép, xem ra Bối An An em dâu anh đã đụng phải một người nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Bọn họ dừng chân ở cửa nhà kho. Anh xem xét một lúc rồi đẩy Tiểu Nguyên ra đằng sau đứng cạnh Lâm Hiểu Phong, cô gái nhỏ này đối với anh rất cần phải bảo vệ. Anh mở cửa. Mấy chục tên bậm trợn xông tới tấn công anh. Với phản ứng nhanh, anh lập tức bật lại. Lâm Hiểu Phong cũng cùng anh đánh. Thấy một kẻ đánh lên sau lưng Lâm Hiểu Phong, cô nhảy lên, đập một cái vào người hắn ta rồi lùi lại như không có chuyện gì xảy ra. Lâm Hiểu Phong nhìn cô, nháy mắt một cái. Hắn ta hiểu ý cô. Nguyên Nguyên không muốn để anh biết việc cô giỏi đánh đấm, như thế sẽ rất mất hình tượng.

Thoáng chốc, mấy chục tên cao to đã ngã gục dưới tay hai chàng trai. Lâm Hiểu Phong lại lui xuống đứng với cô, để anh dẫn đầu. Bỗng một giọng nữ vang lên:

- Giỏi lắm, đã dám vác mặt đến đây.

Nguyên Nguyên ngẩng đầu, đưa mắt nhìn xung quanh. Rốt cuộc vẫn không thấy giọng nói phát ra từ đâu. Camera? Cô nhìn thấy ở góc nhà có camera. Thì ra cô à kia đã theo dõi bọn họ từ nãy. Lâm Hiểu Phong không thể kiểm chế, hét:

- AN AN ĐÂU?

- Cút từ từ! - Cô à giọng đều đều.

Dứt lời, từ trên trần nhà kho có những thanh sắt dài rơi xuống. Nhìn qua, chúng chỉ là thanh sắt gỉ không mấy nguy hiểm. Nhưng khi Nại Hà quan sát kỹ thì thấy đầu của chúng được mài nhọn vô cùng, đâm vào người chỉ có đường chết. Anh đẩy Tiểu Nguyên ra cửa nhà kho, một mình né hết những thanh sắt. Xong xuôi, anh nhếch mép nhìn xung quanh. Con mắt anh chợt linh hoạt nhìn thấy, những thanh sắt rơi từ trên trần nhà xuống là có khuôn. Anh bước ra khỏi đám ngổn ngang, quan sát kỹ hơn. Thanh sắt rơi xuống theo hình chữ P. Chữ P? Là Lâm Hiểu Phong sao? Anh đứng là đoán không nhầm.

Cũng từ trên trần nhà, xác một thiếu nữ từ từ được thả xuống.

Giây phút thấy An An đang được thả xuống, tim cô như bị ai bóp nghẹn. An An của cô từ lớn đến bé chưa ai dám nặng nhẹ lấy một câu, ấy thế mà giờ lại bị đánh tới trọng thương, quần áo rách rưới, hình hài dị dạng như vậy. Cô khóc, những giọt nước mắt lăn dài. Một tay cô nắm chặt, một tay gạt nước mắt. Cô toan chạy tới đỡ An An thì Lâm Hiểu Phong đã chạy lên trước. Về mặt hấn lúc này đúng như một con mãnh thú. Gân xanh nổi khắp bắp tay của hắn, mắt hắn lên tia lửa, hơi thở gấp gáp như chuẩn bị sẵn cho một đại họa. Lâm Hiểu Phong đỡ An An xuống, Nại Hà và cô chạy tới. Cô dơ hai ngón tay trước mũi An An. Quả nhiên ông trời không phụ lòng người, An An vẫn còn sống, chỉ là đã quá yếu. Nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, cô rút súng từ người Nại Hà rồi chạy ra. Anh hoảng hốt đưa An An cho Lâm Hiểu Phong rồi đuổi theo cô. Bảo bối bé nhỏ của anh bình thường là thế, nhưng tức giận lên thì không biết sẽ làm gì, huống hồ lúc ở bên Sydney cô lại không phải kẻ tầm thường. Một chiếc xe đang cố bỏ chạy. Cô lên nòng, nhắm thật chuẩn rồi nổ súng. Tiếng súng vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của anh. Bánh xe sau của kẻ bỏ chạy đã bị viên đạn cô vừa bắn xuyên thủng. Cô từ từ đến tới, dáng vẻ ngạo mạn, nụ cười khinh thường. Ngọn lửa thù hận quá lớn khiến cô quên cả hình tượng, quên cả đại thân đang ở đằng sau. Cô nhìn kỹ người ngồi trong xe, là con gái. Cô mở cửa xe nhưng không được. Nguyên Nguyên lùi mấy bước, lấy đà dòn hết sức vào chân rồi đập cửa kính. Cửa kính vỡ vụn, cô gái kia hoảng hốt lùi ra ghế sau nhưng nhanh như cắt, Nguyên Nguyên đã tóm được. Lâm Hiểu Phong lúc này đã bế An An ra đứng cạnh Nại Hà. Chứng kiến hành động của cô, Nại Hà vô cùng kinh ngạc. Anh không thể hiểu tại sao cô mạnh như vậy lại giấu giếm mọi người. Nguyên Nguyên lôi người trong xe ra, túm tóc cô à, kéo lê đến cửa nhà kho. Mặc dù từ chỗ chiếc xe đến cửa nhà kho mà Nại Hà và Lâm Hiểu Phong đang đứng chỉ độ chục bước chân, nhưng Nguyên Nguyên kéo tóc rất mạnh làm cô ta đau điếng. Cộng thêm cả đường trải đầy sỏi đá, da người bình thường mài xuống chỉ có thể bị rách.

Nguyên Nguyên ném cô à xuống chân, hỏi:

- Người này có ai quen không?

Lâm Hiểu Phong không đụng tay mà dùng chân đập cô ta ngã ra. Đây quả thực là tình cũ của anh. Cô ta khóc lóc van xin thăm thiết:

- Xin anh! Em chỉ là nhất thời ghen tị với cô ta. Xin hãy tha cho em!

Nguyên Nguyên đưa ánh mắt nhìn Lâm Hiểu Phong, rồi lại nhìn An An đang rử rượi trên tay hắn. Cô túm tóc à ta, tát một cái “bốp” đau điếng. Đại thân mỉm cười hài lòng, người con gái anh yêu thật sự không thể coi thường. Mặt à đàn bà xấu xa kia hằn lên những dấu vân tay của Nguyên Nguyên. Để ý kỹ, Nguyên Nguyên thấy đôi mắt cô ta rất đẹp, to tròn và long lanh. Trông như một thiếu nữ hiền thực. Nếu không tận mắt chứng kiến cô ta làm ra những chuyện này, nhìn cô ta quỳ gục dưới đất, Nguyên Nguyên cũng không tin. Cô ta vẫn khóc rất to. Nguyên Nguyên chợt không hiểu Lâm Hiểu Phong kia đã làm gì khiến cô ta đau óc mê muội, đến hại bạn cô cũng dám làm. Nghĩ tới người An An chẳng chịu những vết roi, Thảo Nguyên lại túm tóc, tát cho cô ta một cái đau điếng nữa. Cô lấy một thanh sắt, đánh vào đầu à ta ba cái. Người con gái có đôi mắt đẹp nằm gục dưới đất, máu me chảy khắp khuôn mặt. Nguyên Nguyên trối cô ta lại, ném vào trong nhà kho rồi đóng cửa, cùng ba người kia đi về.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên*, *Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Sóng gió cuối cùng cũng qua đi, để lại trong tim con người biết bao kỉ niệm.

Hôm nay chính là bế giảng, ngày kết thúc cuộc đời cấp ba của Dương Nại Hà, Lâm Hiểu Phong nói riêng và khối lớp 12 trường Trung học Thân Hi nói riêng. Không khí sân trường vô cùng u sầu. Những đôi nam nữ yêu đương đã định sẵn số phận đại học không thể chung con đường. Những người bạn tri kỉ không thể cùng nhau học tập, vui đùa. Cấp ba chính là khoảng thời gian đẹp nhất trong đời học sinh. Chưa đi qua cấp ba thì thấy nhàm chán, đang đi qua thì thấy thú vị, nhưng sau khi đã đi xong chặng đường, thứ còn lại chỉ là nỗi tiếc.

An An và cô ngồi ở hàng ghế lớp mình, lắng nghe hiệu trưởng phát biểu.

An An không có bất cứ biểu hiện buồn bã gì khi Lâm Hiểu Phong ra trường. Sớm muộn gì cũng sẽ về chung một nhà, vấn đề chỉ còn là thời gian. Không được gặp nhau trên trường nữa, nói ra cũng có tiếc nuối nhưng lại thôi. Cô thì khác! Cô đang ngập ngừng từ nãy đến giờ, như có tâm tư gì không thể nói ra.

Buổi bế giảng kết thúc, các lớp 12 ở lại liên hoan. Riêng Dương Nại Hà, anh kéo Nguyên Nguyên ra vườn hoa sau trường. Nơi anh lần đầu nhìn thấy vẻ đáng yêu của cô là ở đây. Nơi anh say nắng cô đến phát điên đại thay đổi bản thân cũng là ở đây. Anh không ngập ngừng, không e thẹn. Ánh nắng hè hắt vào khuôn mặt anh lộ rõ vẻ ưu tú. Tầm mắt của cô đặt trên khuôn mặt anh như bị hút hồn. Hắng giọng một cái, thấy cô đã giật mình bối rối, anh ôm vai cô, nói thẳng:

- Anh yêu em!

Cô không tin vào tai mình. Anh cũng vậy. Anh không tin vào tai mình bởi anh chỉ định nói thích cô thôi, nhưng lí trí lại không mách bảo được con tim. Còn cô không tin vào tai mình bởi đại thần - một con người mọi góc tuyệt hảo, quý tử của một tập đoàn, tài sắc vẹn toàn lại nói yêu cô. Cô yêu anh đã từ lâu lắm, nhưng không biết làm thế nào để anh biết. Cô rất sợ anh không thích cô, chẳng phải như thế sẽ khó gặp mặt lắm sao? Vậy mà hôm nay anh lại đích thân nói ra lời yêu cô, xem ra hôm nay cô phải mời rượu An An rồi. Thấy cô không trả lời, anh lại tiếp lời:

- Làm người yêu anh nhé?

- Em đồng ý. - Tiểu Nguyên không chút do dự, không suy nghĩ, không sợ hãi mà lập tức nhìn vào mắt anh mà đưa ra câu trả lời. Anh thoáng mỉm cười đều cang rồi cúi xuống hôn cô. Tiểu Nguyên bất ngờ lại vụng về luống cuống, chỉ biết nhẹ nhàng hưởng ứng nụ hôn của anh.

9/9/2017

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Thời gian thấm thoát trôi đi, An An và cô đã sắp đi hết quãng đường lớp mười hai.

Hôm nay là ngày nghỉ, Lâm Hiểu Phong và Nại Hà từ sớm đã qua đón hai cô gái của bọn họ đi phượt xa.

Vì Nguyên Nguyên không thích ngồi ô tô nên bọn họ phượt bằng hai chiếc mô tô phân khối lớn. Năm giờ sáng đã khởi hành, chỉ đi hai ngày một đêm. Tiết trời lúc này đã sắp chuyển lạnh. Nguyên Nguyên vòng tay lên ôm chặt người anh. Nại Hà mỉm cười thích thú, hơi quay đầu nói với cô:

- Bảo bối của anh lạnh ư?

Câu nói của anh đã vô tình làm Nguyên Nguyên ngượng chín cả mặt. Cô không đáp, dụi đầu vào lưng anh.

Đến nơi, bọn họ thuê khách sạn cát đồ rồi bắt đầu đi chơi. Anh dẫn đầu tới một nhà hàng gần đó. An An cảm thực đơn, miệng liền thoáng gọi đồ. Nại Hà thấy cô gọi nhiều liền quay sang nói với Lâm Hiểu Phong:

- Tôi có chút lo sợ cho tương lai của cậu!

- Lão đại yên tâm, con heo này tôi nuôi được. - Lâm Hiểu Phong cũng đùa cợt lại. Thấy An An xị mặt, hắn lập tức cầm nín.

Bàn ăn thịnh soạn dọn ra. Anh lấy đĩa, lau thật sạch rồi đưa cho cô, quả nhiên Nguyên Nguyên là quan trọng nhất. Thìa đưa xong xuôi, anh lại cẩn trọng ngồi bóc vỏ tôm rồi đút cho cô. Nại Hà cũng chiều cô như một báu vật. Giả sử nếu có kẻ nào dám làm cô đứt một cọng tóc, chắc chắn anh sẽ cạo cả đầu hắn ta! Thấy anh liên tục bóc tôm cho mình cả buổi không ăn được miếng nào, cô liền bỏ một miếng cá vào miệng anh, nhắc nhở:

- Anh ăn nhiều vào.

Lâm Hiểu Phong và An An thấy cảnh lãng mạn tay chân mềm mại không thể để im. An An gấp miếng cá lên đút cho Lâm Hiểu Phong y như cô vừa làm rồi nói:

- Anh cũng ăn nhiều vào!

Nại Hà bật cười liếc xéo bọn họ. Cảnh tượng lúc này trông thật ảm áp.

Cô ngồi trong phòng của khách sạn, tay cầm quyển lịch, miệng lầm nhảm đếm. Mai chính là ngày kỉ niệm sáu tháng anh và cô yêu nhau. Tuy chưa gọi là lâu nhưng cũng đã có biết bao kỉ niệm. Có vẻ như anh bận rộn công việc đến mức không thể nhớ nổi rồi! Cô thở dài chán nản, kéo chăn lên nửa người chuẩn bị đi ngủ.

Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu,.. Cô đếm tới con thứ tám trăm rồi mà vẫn không thể ngủ nổi. Nguyên Nguyên bật dậy, với lấy đôi dép rồi sang gõ cửa phòng anh. Gõ mãi tay vẫn không thấy anh mở cửa, cô toan đi về. Anh chợt bước ra, dùng một tay nhắc bông Nguyên Nguyên lên rồi quay vào thả cô lên giường của mình. Chưa để cô lên tiếng, anh hỏi:

- Giờ này phu nhân sang phòng ta là muốn trao thân ư?

Cô bật cười đánh mạnh một cái vào vai anh rồi đáp:

- Em không ngủ được.

- Vậy là muốn trao thân rồi!

Anh đặt cô xuống giường, không nói không giằng gì ôm cô vào lòng ngủ. Nguyên Nguyên biết hoàn cảnh này chắc chắn không nên giầy giụa gào thét. Cô chỉ nằm im, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Hôm nay là ngày cuối cùng trong chuyến đi phượt của bốn người bọn cô, đồng thời cũng chính là ngày anh và cô kỉ niệm sáu tháng yêu nhau.

Đã là bảy giờ tối. Mọi người đang thu xếp đồ thì Nguyên Nguyên nhận được tin nhắn của anh. Anh hẹn cô ra vườn hoa phía sau khách sạn. Bản tính tò mò nổi lên, cô dừng công việc xếp đồ, theo lời anh đi ra vườn hoa.

Cô bất ngờ, sững sốt mất vài giây. Ở kia là nền vàng xếp hình trái tim giữa vườn hoa, bóng bay trải bên cạnh. Cô đứng sững người, anh từ đằng sau bước tới, nhẹ giọng hỏi:

- Em thích chứ?

- Là ai làm sao?

- Chẳng lẽ Bối An An làm cho em?

Cô ôm chặt lấy anh xúc động. Anh vòng tay qua cổ cô, đeo cho cô một chiếc vòng. Chiếc vòng bạc hình bông tuyết rất lung linh. Anh lại nói:

- Cảm ơn em, vì đã ở bên anh sáu tháng qua.

Nguyên Nguyên ôm chặt lấy anh. Buổi tối hôm ấy bọn họ thật hạnh phúc.

Vẫn như bao ngày, cô lại cùng An An cấp sạch đến trường làm con ngoan trò giỏi.

Cổng trường không còn tiếng gào thét khi anh bước vào, không còn những ánh mắt soi mói khi cô đi cùng anh, không còn những nữ sinh lén nhìn trộm Lâm Hiểu Phong nữa, thật đáng buồn!

Cô và An An gặp Cao Chí Đình ở sân trường. Hắn ta đã chuyển lớp được hai tháng vì lí do không thể hoà hợp với bạn bè. Cao Chí Đình từ khi biết cô và đại thần yêu nhau rất điên tiết, chỉ muốn một phát đâm chết Nại Hà. Hắn vì không muốn nhưng nhớ cô trong vô vọng nên mới chuyển lớp. Xem ra bây giờ đã khá hơn rồi! Tay hắn đang ôm một cô em xinh tươi kia cơ mà. Cao Chí Đình liếc cô một cái rồi bỏ đi.

Giải lao, cô như thường lệ xuống canteen ăn sáng. Điều làm cô bức mình chính là chỗ ngồi gần cửa sổ của cô đã bị chiếm mất. Trong khi xung quanh có rất nhiều chỗ trống, Cao Chí Đình và “cô em gái” của hắn lại ngồi bàn cạnh cửa sổ. Cô không nói gì, nhắm mắt bỏ qua chọn một bàn khác. Suốt cả buổi cô ăn không ngon chỉ vì bị Cao Chí Đình liếc xéo. Nguyên Nguyên bỏ dở chiếc bánh, đi thẳng lên lớp. Dự là quãng thời gian sắp tới của cô sẽ không tránh khỏi phiền phức.

Chương 34

Buổi chiều hôm ấy gió thật mạnh. Từng đợt gió rít lên như muốn xé vụn tâm can con người.

Nguyên Nguyên vẫn tiếp tục đảo bước trên con đường lạnh lẽo. Sự vắng vẻ bao trùm khắp lối về làm cô có chút hoang mang. Cô rút nhìn đồng hồ đeo tay mới được anh tặng hai hôm trước. Bây giờ đã gần sáu giờ tối, chân cô lại bước nhanh hơn.

Sau lưng cô, còi xe ô tô bíp inh ỏi. Không hiểu vì hồn phách bay lạc hay ma quỷ xui dẫn, cô cứ thế đi tiếp không màng đến chiếc ô tô đang ở phía sau.

BỤP..

- Tôi là Nguyệt Long, mau liên hệ cho bác sĩ Kiều, con gái tôi bị tai nạn cần cấp cứu gấp.

- Vâng!

Lão Nguyệt đầu óc quay cuồng, tự nhủ bản thân phải bình tĩnh. Ban nãy khi nhận được cuộc gọi từ số lạ, ông đã có chút bất an. Sau khi nghe thấy đứa con gái vàng bạc bị đâm xe, tai ông ù cả đi, chân tay run rẩy như bị đóng băng. Ông tức tốc liên hệ cho bệnh viện đưa cô đi cấp cứu.

Cô nằm im bất động, đầu chảy rất nhiều máu, thậm chí còn chảy xuống dưới mũi rồi. Bác sĩ Kiều chạy ra đón lão Nguyệt từ cổng bệnh viện. Nhìn cửa phòng cấp cứu đóng lại, ông chỉ biết thở dài đau đớn. Mẹ cô đã ngắt từ nãy sau khi nghe tin. Lúc này chỉ còn bố cô đủ bình tĩnh để chờ đợi.

Ở một nơi khác:

Nại Hà chống cằm, tay day day thái dương. Anh đã gọi Nguyên Nguyên cả chục cuộc mà cô không bắt máy đến một lần. Như thường lệ thì cô giờ đã về đến nhà và ngoan ngoãn gọi điện thông báo cho anh. Vậy mà hôm nay đã gần tám giờ vẫn không thấy tăm hơi cô đâu. Anh bỗng nhiên thấy lo sợ, liệu bảo bối của anh có bị làm sao? Không được! Cô còn phải cưới anh, sinh con cho anh rồi cùng anh nhìn chúng trưởng thành. Anh gọi cho Bối An An:

- Alo?

- Chiều nay em có về cùng Nguyên Nguyên không?

- Dạ không, chiều nay em đi với Hiểu Phong.

- Tự nhiên anh thấy lo quá, không biết Nguyên Nguyên đâu rồi, đến bây giờ vẫn chưa về!

- Để em gọi cho bố Nguyên.

Bối An An cúp máy, để lại cho anh biết bao lo lắng.

Chưa đến nửa tiếng sau, An An và Lâm Hiểu Phong có mặt dưới cổng công ty anh, gọi anh xuống. Anh gấp gấp tới nỗi khuy áo còn chưa cài hết. An An nói cô bị tai nạn làm bầu trời xung quanh anh sập xuống. Vài giọt nước mắt hư đốn chảy từ từ trên má anh. Đại thần anh trước giờ mạnh mẽ lạnh lùng là thế, nay lại chảy nước mắt như này. Quả thật Nguyệt Thảo Nguyên trong lòng anh có vị trí vô cùng quan trọng.

Anh ngồi lên xe, phóng vút tới bệnh viện. Anh đi với vận tốc 100km/h, vội vã như sợ đánh mất một điều quý giá. Chiếc xe phanh gấp ở cổng bệnh viện. Anh xuống xe, chạy tới hỏi y tá trực:

- Bệnh nhân Nguyệt Thảo Nguyên nằm phòng nào?

- Phòng VIP A tầng 4 thưa anh!

Anh chẳng nói gì thêm, vội vã lên tầng 4. Bối An An và Lâm Hiểu Phong theo sau từ nãy. Thấy thái độ của đại thần như vậy, hai người bọn họ lại càng thêm lo lắng.

Chương 35

Anh chạy tới trước cửa phòng bệnh. Nhìn thấy lão Nguyệt, anh giật mình kính cẩn:

- Lão đại!

Cả anh và ba cô đều vô cùng thất vọng trước sự có mặt của đối phương. Trong giang hồ đã lâu, anh không thể không biết lão Nguyệt. Người hùng quả cảm nhất giới ngầm ngày xưa. Ba cô hỏi:

- Cậu là..?

- Cháu là Dương Nại Hà, bạn trai của Tiểu Nguyên ạ.

- Ra là cậu, Nguyên Nguyên nhà tôi thật biết chọn.

- Tiểu Nguyên vẫn chưa tỉnh ă?

- Nó hôn mê sáu tiếng rồi, bác sĩ bảo tổn thương vùng đầu, không thể tỉnh ngay được.

- Vậy ă..

Về mặt anh trùng xuống khi biết tình hình bệnh của cô. Tổn thương vùng đầu ư? Liệu có liên quan gì tới kí ức không? Đầu anh đang chất chứa vô số điều hoang mang.

- Cậu ở đây trông Tiểu Nguyên giúp tôi một lúc, tôi sang thăm mẹ nó. Không biết có phiền cậu không?

- Không phiền đâu ạ, bác đi thông thả. - Anh cúi đầu, trong lòng hỗn độn tới nỗi không muốn hỏi vì sao mẹ cô cũng nằm viện.

Anh ngồi cạnh giường bệnh của cô, đưa đôi mắt nhìn thật lâu vào người con gái trước mặt. Khuôn mặt cô nhợt nhạt, không còn sức sống tươi đẹp như mọi ngày. Anh chỉ mong muốn người nằm trên chiếc giường này là anh. Người bị đâm xe là anh. Thấy cô như vậy, tim anh đau gấp ngàn lần. Nại Hà cúi xuống, hôn nhẹ vào môi cô. Anh thiếp đi lúc nào không hay..

Mặt trời chiếu tia nắng qua cửa sổ đã vô tình làm anh thức giấc. Nại Hà nhắm mắt, việc đầu tiên anh làm là quay sang nhìn cô. Tiểu Nguyên vẫn đang hôn mê. Anh ngoái đầu nhìn xung quanh thì thấy Bối An An và Lâm Hiểu Phong đang đứng ở cuối giường. Từ khoé mắt An An bắt đầu có những giọt nước mắt lăn xuống. Cô nhất định sẽ moi tìm xé thịt kẻ đã làm bạn cô ra như vậy. Lâm Hiểu Phong đưa tay quạt dòng nước mắt lấm lem trên mặt An An, hỏi:

- Lão đại, chị cả đã hôn mê bao lâu rồi?

- Mười hai tiếng. - Anh chán nản đáp.

Bối An An không kìm được cảm xúc, chạy ra ngoài hành lang nức nở khóc. Lâm Hiểu Phong thấy vậy lập tức đi theo. Không khí lúc này thật vô cùng ngột ngạt. Anh là người xuống, đưa tay khẽ chạm từng đường nét tinh xảo trên khuôn mặt cô. Người đẹp của anh rốt cuộc lúc nào mới tỉnh?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Nguyên, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.